

CUBA NYTT

Kr. 50,- Nr. 1 - 2018 - Februar

Utgiver: CUBAFORENINGEN I NORGE
www.cubaforeningen.no

CUBASENTERET

er stedet om du ønsker

OPPLYSNINGER I
FORBINDELSE MED CUBA

- om feriemål (herlige badestrender, dykking, surfing, fisking, fjellvandring m.m.)
- som «base» for andre reisemål i Karibia eller Mellom-Amerika
- for studier (spansk, musikk, kultur m.m. universitet, høyskole)
- for forretningsreise, konferanser, seminarer m.m.
- for helseturisme
- for temareiser
- for abonnement på cubanske tidskrifter
- for den årlige arbeids- og studiebrigaden
- for solidaritetsarbeid, hjelpeprosjekter m.m.
- om Cubaforeningen i Norge
- og generelle opplysninger

**Her kan du også få kjøpt
cubansk litteratur, plakater m.m.**

Cubaforeningen i Norge

Grønland 12,

0188 Oslo

www.cubaforeningen.no

cubaforeningen@gmail.com

Kto. 7874 06 88315

Humanitær hjelp: Kto. 0540 07 42776

Redaktør/kontakt:

E-post: teenger2@online.no

Telefon: 41 60 42 87

Enkelt å reise til Cuba

Cubas Ambassade

Oscar de los Reyes Ramos

Oscarsgate 78 B, 1. etg., 0244 Oslo

tlf. 2308 3260 faks: 2308 3261 e-post: enoruega@online.no

www.embacuba.no/consulado

Turistvisum

Som turist trenger du et turistvisum.

**Send på mail til
teenger2@online.no**

eller post

**Terje Enger, Grimesvingen 7,
2866 Enger:**

• **Adresse og telefonnummer**

• **Kopi av relevante sider i passet
(passnr. og navn)**

Faktura på kr. 475,- vil bli tilsendt.

Du kan overføre pengene til

bankkonto 0539 59 97426

(Cubaforeningen)

**Merk betalingen med hvem den
er for.**

Bemerk:

**Du kan søke om visum ved direkte
henvendelse til Cubas ambassade
(adr., tlf. og faks: se ovenfor).**

**Åpningstider fra kl. 09.00 til 12.00,
mandag - torsdag.**

Juli og august stengt.

Kontakt Cubaforeningen

www.cubaforeningen.no

cubaforeningen@gmail.com

Visum sendes pr. post

*Gjelder for forretningsreisende,
journalister, studenter, folk med
familie i Cuba og andre som ikke
reiser som turister.*

1. Innledning av prosedyren:
 - send faks til eller brev til Cubas ambassade (se over for adresse)
 - kopi av relevante sider i passet (passnr. og navn)
 - navn på dem du ønsker å besøke
 - dato og varighet for besøket
2. Fyll ut visumformularet du mottar fra ambassaden, og vedlegg et passfoto. Dette formularet må du sende i posten, og på forhånd på faks.
3. Om du ønsker visumet tilsendt med post, sender du passet ditt rekommandert sammen med søknadsskjemaet du fikk fra ambassaden og kopi av betaling for visumet. I tillegg må du vedlegge frankert konvolutt (rekommandert) for tilbakesending når du får visum.
4. Visumsøknad må gjøres 30 dager på forhånd.

Kostnaden ved visum vil bli opplyst av konsulatet. Betalingen for dette gjøres til bankkonto 7058 05 79556 eller med bankremisse. Bestill søknadsskjema ved å sende adressert og frankert svarkonvolutt, og du får skjema tilsendt (se over for adresse).

Innhold

Leder	3	Å eie sine øyeblikk.....	11
1. mai på Cuba?	3	Cuba hedrer Oscar	12
500 Ex-FARC Soldater og 500 Colombianske ofre får medisinske stipend for å studere på Cuba	4	Militær trening "Made in USA"	14
Fredsprisen til Leopold Lopez?	5	USAs Blokade mot Cuba er fortsatt på plass 55 år senere	15
Cuba vil ikke kompromisere suvereniteten for å normalisere forbindelsene til USA	5	Kjære venner - hilsen fra MediCuba	15
Hvorfor en Amerikaner dro til Cuba for kreftbehandling	6	Oppdaterte endringer på Cuba	16
Bedre barnetrygd for arbeidende mødre	7	Begrav Monroe-doktrinen	21
Ungdommen på Cuba viser fremdeles stor interesse for sosialistisk organisering	8	«Det medie-militær-industrielle-kompleks»	22
Returnér Guantánamo til Cuba	9	2018: En skål for de som kjemper og holder ut!	23
Venezuela, den tropiske lærlingen til IS	10	USA svikter alltid sine egne løfter	24
		Over 50% Parlamentet på Cuba blir kvinner	26
		Arbeids- og studiebrigade til Cuba	26
		Cubareise for unge voksne med støtte fra Cubaforeningen	27

I redaksjonen:

Horacio Farinas C.

Terje Enger

Layout og trykk:

Welten Design AS

IT Grafisk AS

President Obama ble historisk da han i desember 2014 annonserte at USAs regjering ville starte en prosess for å normalisere forholdet til Cuba. I sin tale, sa han at regjeringens Cubapolitikk hadde vært "feilaktig og resultatløs". Det viste seg etter hvert at "normalt" i Obamas språkbruk var at Cuba skulle underordne seg USAs vilje og politikk.

Etter valget av President Trump' har normaliseringsprosessen fra 2015, mellom de to landene fått en bråstopp. Reise restriksjonene er styrket og er nå på nivå med Bush jr. og Obamas første periode. Det er fortsatt forbudt for amerikanere å reise til Cuba og nå er også "folk til folk" paragrafen som tillot delegasjoner av ymse slag eliminert. Nylig har Trump beordret utvisning av 15 diplomater fra Cubas ambassade i Washington, D.C. som reaksjon på de såkalte og påståtte "lyd angrep" mot 21 Havanna baserte USA diplomater som ble tilbakekalt som syke. Ingen beviser er presentert som underbygger USAs påstander og det foreligger ingen opplysninger om disse 21 amerikanere ble friskmeldt når de kom tilbake til "Guds eget land".

Videre har president Trump suspendert alle visa som er utstedt til cubanere som har planlagt å besøke USA. Han har også advart USAs borgere mot å reise til Cuba, fordi landet "ikke er trygt for amerikanere." Det er vel typisk for Trumps dobbelthet å både forby og advare. I dagens årstale om rikets tilstand gjentok han at okkupasjonen av Guantanamo-bukten kommer til å bestå. Det samme har han uttalt om den 55 år gamle blokaden.

Jeg er sterkt bekymret over situasjonen i Latin-Amerika for tiden. Alle framgangene som kom med den økonomiske integreringen gjennom ALBA, CELAC, CARICOM, Petrocaribe og

Mercosur motarbeides av store økonomier som Brasil, Argentina og Chile som har fått høyre-ekstreme regjeringer. Honduras holder valg etter klassisk CIA stil med innblanding fra hæren og USA når folket stemmer "feil"!

I Venezuela er det enda verre, noe du kan lese om andre steder i bladet. Der ligger det an til en regulær krig om olje og andre ressurser. De såkalte "opposisjonelle" er i lomma på USA og opptrer som deres leiesoldater. Folk blir drept vist fram til journalister som beviser på regjeringens grusomhet. Matmangel som rammer folk gjelder ikke de rike, heller ikke inflasjonen for de har i årevis bare brukt dollar og drar på "Harrytur" til Miami med fly. Norsk journalistikk henter stoff fra kilder som er kontrollert av opposisjonen og det blir så galt det kan bli. I Venezuela er alle aviser og fjernsynskanaler med unntak av Telesur private, ingen er progressive så vidt jeg vet. Ingen av disse tingene er likegyldig for Cuba, tvert i mot.

God lesning og godt år!

Terje Enger

1. mai på Cuba?

Har du lyst til å oppleve den fantastiske 1. mai feiringen på Cuba? Ved å delta på vår 1. mai brigade er du automatisk invitert.

Store folkemengder på Plaza de la Revolución. Foto: ACN

1. mai brigaden 2018 går av stabelen i perioden 23. april til 4. mai.

Sosiale organisasjoner og støtte fra hele verden deltar i 1. mai-toget i Havanna. Foto: Granma

Dette og mye mye mer kan du oppleve som brigadist, og til en rimelig pris.

Kontakt cubaforeningen@gmail.com

Cubas president Raul Castro og andre autoriteter. Foto: Reuters

500 Ex-FARC Soldater og 500 Colombianske ofre får medisinske stipend for å studere på Cuba

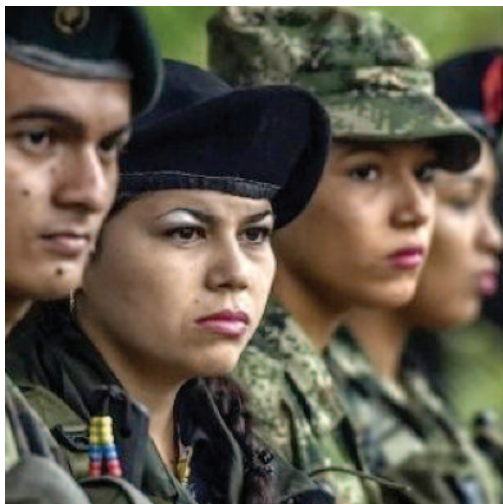
Cuba har en utstrakt hand til Colombia for å støtte landets første skritt mot fred etter mer enn 50 år med krig.

Fem hundre tidligere FARC soldater og 500 ofre fra den Colombianske borgerkrigen har fått stipend for å studere medisin på Cuba som et tegn på solidaritet fra Havanna for å gi det søramerikanske landet en god start på sin nye tid med fred. Cuba vil tilby totalt 1,000 slike medisinske stipender til Colombia over de neste fem årene, ved å utdanne 100 per år til den demobiliserte FARC geriljaen pluss 100 til som regjeringen kan fordele til kommende colombianske leger som har vært fordrevne eller på annen måte rammet av den væpnede konflikten. De første 200 stipendiene ble overlevert for det 2017-2018 akademiske året for studenter som starter sine studier på Cuba i september.

Stipend programmet ble offentliggjort i et brev fra Cubas ambassadør til Colombia, Jose Luis Ponce Caraballo, til FARCs leder og sjefsforhandler, Ivan Marquez.

I brevet har Ponce Caraballo skrevet at Havanna ønsket å gi disse stipendene som støtte til Colombias utvikling etter konflikten og til fredsavtalen som i fjor brakte fred etter et halvt hundreår med intern væpnet krig mellom statlige styrker og FARC, Colombias største opprørshær.

Marquez takket Cubas President Raul Castro for hans støtte i en melding på sin Twitter konto "takknemlig for at Colombia fylles med kjærlighet og solidaritet."

"Du hjalp oss til fred, og nå tilbyr du oss leger," la FARC lederen til i sin melding til den cubanske lederen. "Cuba's bidrag til prosessen med å implementere Havanna avtalen og til etterkrigs æraen i Colombia er en ren handling i humanitet."

Colombias historiske avtale om slutt på konflikten ble forhandlet i Havanna i løpet av fire år, og fikk sitt gjennombrudd sist august med en avtale om å avslutte den borgerkrigen som har krevd livet til over en kvart million colombianere.

Nå, da FARC demobiliserer. Sirka 7,000 opprørere har vært samlet i leire rundt om i landet for å legge ned sine våpen og forberede seg på å reintegrere seg i det sivile samfunnet, mens geriljastyrken reorganiserer seg som politisk parti og vil delta i valgene allerede fra neste år. Cuba har en lang historie med å støtte Colombias fredsprosess. I 2008, publiserte Fidel Castro en bok med tittelen "Fred i Colombia," og fullførte dermed det lenge følte ønsket om å gjøre nettopp det. "Andre saker har tatt min tid," skrev han i introduksjonen til boken. "Nå leverer jeg mitt løfte."

Tiår tidligere, i en berømt tale til det cubanske folk i 1962 — to år før FARC ble stiftet, organiserte bevæpnede bønder kamper mot ulikheten — Fidel Castro så likheten med revolusjonær kamp for et nytt samfunn som en lege som bringer en ny baby inn i verden.

"Revolusjon er i historien som en doktor som assisterer ved fødselen til et nytt liv" sa Fidel, som i sin bok mange år senere uttrykte uenighet i noen av strategiene i FARC's revolusjonære metoder. "De bruker ikke maktens verktøy uten grunn, men vil bruke det uten å nøle når det er nødvendig for å hjelpe en fødsel, en fødsel som bringer de utarmede og undertrykte massene et håp om et nytt og bedre liv."

Colombias 52 år med borgerkrig krevde livet til 260,000 Colombianere og drev mer enn 7 millioner ut i innenlandsk flukt. Rettighetene til ofrene for konflikten, fokus på sannhet og tilgivelse, sikre deltagelsen av tidligere FARC soldater i samfunn og politikk var nøkkelen til avtalen som brakte en slutt på den lange konflikten.

Nå vil både ofre og tidligere gerilja soldater tjene på Cubas medisinske utdanning og gi tilbake til sitt land på en verdifull måte, når de nå går veien til en "stabil og varig fred".

Cuba er berømt over hele verden for sine høyt kvalifiserte leger, medisinsk internasjonalisme og innovasjon og skoler. I Colombia, er medisinsk skole en av de dyreste studiene man kan starte på etter grunnutdanning.

Telesur 16 Mars 2017 - Terje Enger

Fredsprisen til Leopold Lopez?

(Refusert i Oppland Arbeiderblad)

"Venstres nestleder Ola Elvestuen mener «Norge må i samarbeid med EU ta en lederrolle i kampen for demokrati i Venezuela». Han har nominert den venezuelanske "opposisjonspolitikeren" Leopold Lopez til Nobels fredspris 2019. Elvestuen beskriver Lopez som

«en av mange modige opposisjonspolitikere som har kjempet for å gjennomføre demokratiske spilleregler i landet, men gang på gang svarer presidenten med vold og fengsling av kritiske stemmer. Lopez er en sterk person med ukuelig vilje til å oppnå et demokratisk Venezuela (!) Lopez er en av mange modige

demokrati og menneskerettsforkjempere som jobber for en fredelig, demokratisk overgang i Venezuela».

I Venezuela ser dette slik ut: Lopez var en av kuppmakerne mot den lovlig valgte regjeringen i Venezuela i 2002. Siden amnestiet i 2007 har kuppmakerne, med Lopez i spissen, forsøkt å undergrave regjeringen med voldelige midler. Dette utviklet seg i 2013 og 2014 til brennende barrikader i gatene og voldelige angrep på fattigfolk og offentlige bygninger. I 2017 har han skjerpet metodene og oppfordret det militære til mytteri.

Lopez tilhører en av Venezuelas styrtrike familier, de tidligere eierne av landets rike oljeforekomster. Disse driver ikke en form for opposisjonspolitikk slik vi kjenner den. De er overhode ikke interessert i dialog, bare vold. Folk som Lopez reiser nå rundt i verden som "menneskerettighetsforkjempere". Skam til NRKs Uria som burde vite bedre, men ga Leopolds far et fyldig intervju i denne propaganda kampanjen. Det er nærmest uvirkelig å se at dette kjøpes av norske politikere som aldri har satt sine ben i landet det her er snakk om. Den volden Lopez og hans kone, med egne og utenlandske midler, står for, ville, om den var foretatt i Norge, kvalifisert til høyeste fengselstraff.

Flere har forsøkt å komme frem i avisene med dette i Norge, uten å lykkes. Nå utfordrer vi Oppland Arbeiderblads ytringsfrihet. Kapital og vold som politisk våpen er ikke noe nytt. Den samme fremgangsmåten felte bl.a. Allende i Chile i 1973, og Zelaya i Honduras i 2009.

*Fredsaktivist og lærer Ane Hoel
Medlem Søndre Land SV Terje Enger*

Cuba vil ikke kompromisse suvereniteten for å normalisere forbindelsene til USA

President Raúl Castro har fortalt et møte av Latin-Amerikanske og Karibiske ledere at selv om Cuba var villig til å fortsette å bygge relasjoner til USA, kan ikke Trump administrasjonen forvente noen konsesjoner på cubansk suverenitet.

I en tale på samarbeidsorganisasjonen Community of Latin American and Caribbean States møte i Den Dominikanske Republikk sa den Cubanske presidenten at: "Cuba og de forente stater kan samarbeide og leve side om side på en sivilisert måte", "Men USA bør ikke håpe at for å få det til, vil Cuba gi etter på sin uavhengighet og suverenitet".

(Fra The Guardian)

Hvorfor en Amerikaner dro til Cuba for kreftbehandling

Cuba har hatt mer enn 50 år med USAs sanksjoner. Nå, for første gang, har en enestående medisin utviklet på den kommunistiske øya blitt testet i New York. Men noen amerikanske kreftpasienter har allerede brukt den – ved å trosse blokaden og fly til Havanna for å få behandling.

Judy Ingels og hennes familie var på Cuba bare seks dager. De hadde tid til å gå på sightseeing og prøve den lokale maten. Judy, som er en ivrig fotograf, nyter å samle bilder av den koloniale arkitekturen i Gamle Havanna. Og mens hun er i landet vil Ingels, 74 år gammel, få sine første sprøyter med Cimavax, en medisin som i cubanske forsøk har forlenget livet for pasienter med lungekreft med måneder og noen ganger år.

Ved å reise til Havanna fra sitt hjem i California, bryter hun loven.

USAs blokade mot Cuba har nå eksistert i mer enn fem tiår, og til tross for gjenopptagelse av diplomatiske forbindelser med president Obama, er det forbudt for USAs borgere å få medisinsk behandling på Cuba.

"Jeg er ikke redd" sier Ingels. "For første gang har jeg reelt håp." Hun har lungekreft i fjerde stadium og ble diagnostisert i desember 2015. "Min onkolog i USA sier at jeg er hans beste pasient, men at jeg har denne dødelige sykdommen." Han visste ikke at hun dro til Cuba. Da hun spurte ham om Cimavax, hadde han ikke hørt om det.

"Men vi har gjort endel undersøkelser, og jeg har lest om gode ting," sier Ingels. Cimavax har blitt testet på pasienter i Buffalo, New York men er fortsatt ikke tilgjengelig i USA. Ingels, hennes mann Bill og datter Cindy var på La Pradera International Health Centre,

vest for Havanna. De behandler for det meste utenlandske, betalende pasienter som Ingels, og med svømmebasseng, palmer og gangstier, føles La Pradera mer som et tropisk hotell enn et hospital.

Denne turen fra deres hjem i California, sammen med et lager med Cimavax til å ta med tilbake til USA, vil koste Ingels familie mer enn \$15,000.

Cimavax bekjemper kreft ved å stimulere immunforsvaret mot et protein i blodet som trigger veksten av lungekreft. Etter en innledende periode, får pasienten en månedlig dose ved innsprøytning.

Det er et produkt av Cubas bioteknologiske industri, støttet av tidligere president Fidel Castro siden tidlig på 1980-tallet.

Ironisk nok, Cubas biotekniske innovasjoner kan delvis tilskrives USAs blokade noe Castro stadig raljerte mot. Det var fordi Cuba måtte produsere sine egne medisiner på grunn av priser man ikke hadde råd til. Medisiner som Cimavax – lavteknologiske produkter som kunne administreres og fremskaffes lokalt, ble utviklet for å passé den cubanske konteksten.

Nå sysselsetter denne industrien omtrent 22,000 forskere, teknikere og ingeniører, de selger medisiner til store deler av verden, men ikke til USA. Selv om cubanerne ikke vil

avsløre hva det koster å produsere Cimavax, er det billigere enn andre behandlinger. For Cubas borgere, er alle helsetjenester gratis. En som tjener på det er Lucrecia de Jesus Rubillo, 65, som bor i sjette etasje i en blokk med leiligheter øst for Havanna.

I september ble hun forespeilet to til tre mnd. å leve. Det som begynte som vondt i leggen, ble diagnostisert som nivå fire lungekreft som hadde spredd seg. Hun fikk kjemoterapi. "Det var veldig tøft" sier hun. "Det ga meg kvalme og smerter. Men mine barn ba meg om å kjempe, så det gjorde jeg."

Etter stråleterapi, fikk Lucrecia Cimavax injeksjoner. Nå er hun sterk nok til å gå alle trappene opp til leiligheten i sjette etasje, og hennes stadige hoste har forsvunnet. Hun føler seg bedre, mer håpefull, og tenker på hva hun skal gjøre nå.

"Kanskje jeg kan dra til Spania å besøke gutten min," sier hun. "Jeg føler meg lykkelig, og har fortsatt drømmer om framtida, men jeg er også trist. Jeg har hatt mange venner som døde av kreft, og de fikk aldri den sjansen som jeg har med disse sprøytene. Jeg føler meg privilegert."

Hennes lege er Elia Neningen, en onkolog på Hermanos Ameijeiras Hospital i Havanna. Neningen er en av de første klinikere til å prøve ut Cimavax på pasienter allerede på 1990-tallet.

"Lucrecia ankom rammet av sykdommen og sittende i en rullestol" husker Neningen. "Nå har tumoren på lunga forsvunnet, og skaden på leveren er heller ikke der. Med Cimavax, er hun i en vedlikeholdsfase."

På Cuba, snakker spesialister som Neningen ikke om å kurere kreft – de snakker om å kontrollere den og endre den til en kronisk sykdom. Hun har behandlet hundrevis av pasienter med Cimavax.

"Jeg trodde aldri at jeg skulle arbeide med noe som ville hjelpe livstilstanden til så mange mennesker," sier hun. "Jeg har nivå fire lungekreftpasienter som fortsatt er i live 10 år etter at de fikk diagnosen."

Men som regel vil Cimavax bevislig forlenge livet i måneder, ikke år. Og den hjelper ikke alle. På tester har cirka 20% av pasientene ikke respondert, ifølge Neningen. Ofte fordi sykdommen er kommet for langt, eller de har tilleggsykdommer som gjør behandlingen vanskeligere.

Det er første gang et cubansk medisinsk produkt er blitt prøvd ut i USA og fått spesialtillatelse, fordi blokaden forbyr samarbeid og handel.

Immunterapi for kreft blir dyrere i USA sier Lee. En billig vaksine som kan administreres på primærnivået vil være veldig attraktivt. Han tror det er mulig at Cimavax kan bli brukt til å forbygge kreft også.

"Hvis vi kunne vaksinere høy risiko røykere for å hindre at de utviklet lungekreft, ville det vært en enorm fordel for offentlig helsestell både i USA og i hele verden."

Dette har imidlertid ikke blitt bevist, og de innenlandske amerikanske forsøkene startet sist januar.

Det er en politisk usikkerhet også. I valgkampanjen før valget sa president Trump at han skulle reversere de tilnærmingene med Cuba som Obama administrasjonen satte i gang, med mindre det kom et regjeringsskifte som avskaffet ettpartistaten.

"Våre krav vil inkludere religiøs og politisk frihet for det cubanske folk, og løslatelse av politiske fanger," sa Trump i Miami.

Så langt har ikke Cuba nådd toppen i innboksen hans. Det er en stor gruppe amerikanere som mener at Cuba ikke fortjener å bli anerkjent og få den status som samarbeid med Roswell Park Cancer Institute gir.

Men Lee tror at politiske argumenter mot USA-Cuba samarbeid er misforstått. "Drivstoffet vi putter på bilene våre, telefonene vi vitrer fra, skoene vi kjøper til barna våre – alt kommer fra land som USA har fundamentale uenigheter med. Det har aldri stoppet oss fra å samarbeide om ting som gavner begge land."

Bill Ingels, Judy's mann, er ikke redd for å komme på kant med sine myndigheter. "Jeg fortalte dem at jeg dro for å lære," sier han. "Og jeg lærer om kreft og medisinerer! Jeg er egentlig en meget ærlig person, men hvis jeg må, vil jeg lyve."

Ingels vil ikke få vite om vaksinen har hjulpet før hun får tatt en skanning om 3 mnd. "Vi føler oss positive, og vi tenkte at dette kunne bli en stor erfaring og reise for familien som vi kunne ta i sammen. Det er første gang jeg føler meg bedre siden jeg ble diagnostisert."

Tilbake i California vil Cindy Ingels, Judy's datter og sykepleier, administrere Cimavax kuren for sin mor. "Selv om hun forblir stabil og svulsten ikke vokser eller blir verre – vil vi være lykkelige med det," sier hun. "Hvis svulsten minsker fra nåværende størrelse, ville det virkelig være et mirakel."

20. april 2017 CSC - Oversatt av Terje Enger

Bedre barnetrygd for arbeidende mødre

Cubas barnetrygd ytelser har blitt utvidet til å omfatte besteforeldrene for å øke fødselsraten. Fra nå av vil kvinner også ha rett til å fortsette å motta sine trygdeytelser i tillegg til lønna hvis de går tilbake på jobb før barnet er ett år gammel.

Cuba har allerede en ordning hvor begge foreldre har foreldrepermisjon fra jobben mer enn et år med delvis betaling.

Den nye loven utvider disse fordelene til å omfatte besteforeldrene som kan motta barnetrygden i tillegg til sine pensjoner for å ta vare på sine barnebarn.

(fra Telesur)

Ungdommen på Cuba viser fremdeles stor interesse for sosialistisk organisering!

Da den tidligere amerikanske presidenten Barack Obama og den cubanske presidenten Raul Castro møttes for å normalisere forholdene i 2014, antok mange dette som en indikasjon på sosialismens og revolusjonens død på øya.

Da den tidligere amerikanske presidenten Barack Obama og den cubanske presidenten Raul Castro møttes for å normalisere forholdene i 2014, antok mange dette som en indikasjon på sosialismen- og revolusjonens død på øya.

Men for kommunistpartiets Suslega Morfa Gonzalez, har disse diplomatiske relasjonene faktisk skapt økende interesse for kommunismen, spesielt fra ungdommens side. Siden 2014 har medlemskapet i det kommunistiske ungdomsforbundet, UJC (Unión de Jóvenes Comunistas), vært jevnt økende, forteller Gonzalez til Granma (6. april 2017, telesur). UJC, ble grunnlagt i 1965, og er ungdomsorganisasjonen til Cubas kommunistparti. Den har for tiden over 300 752 medlemmer og over 33 000 aktive lokallag.

Til tross for de høye tallene, ønsker vi å fortsette å rekruttere flere ungdommer og ideer, sier Gonzalez. "Videre fortsetter vi å styrke organisasjonen og dens politiske prosesser, oppmuntre og motivere nye generasjoner for å lære mer om Cubas historie på en mer inkluderende, human og kreativ måte."

UJC, har ikke bare til oppgave å skolere nye medlemmer til kommunistpartiet, men også ivareta interessene til alle cubanske ungdommer. Derfor har UJC en svært bred og utadrettet virksomhet i hele landet. Det var ungdomsforbundet og dets medlemmer som gikk i spissen for kampanjen som krevde at USA skulle gi slipp på den seks år gamle Elian Gonzalez så han kunne komme hjem til familien sin på Cuba. Denne kampanjen var en vitamininnsprøytning for mange ungdommers engasjement og resulterte i mange nye ildsjeler og ungdomsledere.

UJC, som de fleste unge grenene av kommunistisk partiet, er daglig opptatt av å lære unge mennesker om sosialisme mens de involverer dem i organisasjonsarbeid. Til tross for et fallende medlemskap i de ulike unge kommunistiske organiseringer rundt om i verden, finner UJC nye måter å rekruttere ungdom på.

Ikke bare har UJC holdt historiske turer, sommerleirer, verksteder og politiske debatter for videregående og studenter over hele landet. Organisasjonen har også slått seg sammen med Cubas «National Association of Small Farmers» for å utdanne unge bønder som bor ute på landsbygda og støtter dem økonomisk.

Ungdom representerer i dag 65 prosent av Cubas sukkerrør og tobakksindustri, noe som gjør disse arbeidsområdene til en optimal organiseringsplass for UJC. Et økende antall unge arbeidere i dag innenfor den voksende private-sektoren, her jobber også

organisasjonen aktivt for å inkludere unge arbeidere til ungdomsorganisasjonen.

Gonzalez hevdet at disse ulike ekrutteringstaktikkene, kombinert med pågående politisk utdanning, bidrar til at UJC vokser i antall. Og slår videre fast på at de som tilslutter seg til kommunistpartiet, fortsetter å hjelpe UJC til å rekruttere flere unge mennesker. "De av oss som ønsker å forsvare, transformere, opprette og bevare alt som er oppnådd i løpet av de siste 55 årene, vil alltid være med UJC," sier Gonzalez til Granma. Videre sider Gonzalez at "Vårt mål er å øke deltagelsen for å være en organisasjon for alle, slik at alle unge mennesker føler seg større tilknytning til det."

Gonzalez jobber som første sekretær for UJCs sin nasjonale komité for kommunistpartiet

*Cihan Karakoc, styremedlem i Cubaforeningen
Artikkelen sto i Dagsavisen oktober 2017*

Returnér Guantánamo til Cuba!

En konferanse om USAs militærbaser ble holdt på Universitetet i Baltimore i januar (2018) hvor hovedtema var å stenge alle baser i utlandet. Konferansen var organisert av "Koalisjonen mot militære baser i utland". (Coalition Against US Foreign Military Bases.)

Under det to dager lange evenementet ble det vedtatt et antall resolusjoner inkludert en om Guantánamo.

Organisasjonene ber den globale fredsbevegelsen om å organisere aksjoner 23 februar eller senere med krav om å avslutte okkupasjonen av Guantánamo.

Internasjonal Kommite for fred, rettferdighet og verdighet støtter Koalisjonen mot militære baser i utland.

Resolusjon om Guantánamo

Februar 23 2018 - 115 år som okkupant

23 Februar, 2018 er det 115 år siden Guantánamo Bay, på Cuba ble annektert av USA for å anlegge en utenlandsk militærbase, et resultat av deres inngripen i den Spansk-amerikanske krigen. USA brukte sin militære styrke til å tvinge Cubas Konstitusjonelle Forsamling til å akseptere overtagelsen. Etter den cubanske revolusjonens suksess i 1959 ble avtalen oppsagt og Cuba forlangte området fraflyttet. Cuba erklærte full suverenitet over det annekterte området og sluttet å innløse den årlige leien på \$4,085.

USA har nektet å returnere Guantánamo Bay til det cubanske folk, og henviser til den påtvungne klausulen i avtalen som sier at begge parter må være enig for at kanselleringen skal være gyldig.

USAs okkupasjon av Guantánamo Bay bidrar til USAs militære dominans i Karibia og Syd-Amerika og er en trussel mot uavhengighet og suverenitet for folkene i hele dette store området.

Videre har Guantánamo Bay under USA kontroll, blitt et senter for tortur og tilsidesetting av menneskerettigheter, brudd på elementære amerikanske og internasjonale standarder som er fordømt i den siviliserte verden.

Derfor har Koalisjonen mot militære baser i utland enstemmig bedt den globale fredsbevegelse om å organisere aksjoner 23 februar 2018, hvor man forlanger at USA umiddelbart trekker sine styrker og alt personell fra Guantánamo og erklærer at alle avtaler som hindrer Cubas kontroll over Guantánamo Bay til å være opp og avgjort.

Returnér Guantanamo til Cuba nå!

Photos: Bill Hackwell

Venezuela, den tropiske lærlingen til IS

Oversatt og bearbeidet av Terje Enger

Carlos Eduardo Ramirez gikk ut torsdag 18. mai, for å se etter en jobb. Klokka tre på ettermiddagen gikk han gjennom en av gatene nær Altamira Metro stasjon, i Caracas, da en gruppe på ca 20 maskerte motstandere av regjeringen anropet ham. De begynte umiddelbart å slå ham med stokker og stener. En hadde en pistol. Drep ham! Drep ham! Drep ham! Denne Chavistaen må dø! Ropte de.

Carlos Ramírez ropte: Jeg er ikke Chavista! Hvorfor vil dere drepe meg? La meg leve, jeg vil besøke min datter! De maskerte mennene helte bensin over ham og tente på. Han begynte å hoppe, løpe, rope og kaste seg på bakken for å stille flammene, Distriktpolitiet i Chacao (distriktet er under opposisjonens kontroll) gjorde ingenting for å hjelpe ham. Bare brannmennene hjalp.

Carlos var den første person som de fredselskende Venezuelanske opprørerne satte fyr på for å være Chavista. Heldigvis overlevde han så han kunne fortelle sin historie. Men det kunne ikke, Orlando José Figueras, som ble 21 år. 20 mai i Altamira, ble han brutalt mishandlet, stukket ned og brent av disse tropiske lærlingene av IS for å være en tyv og Madurista. Han overlevde ikke. Siden da har den Bolivarianske Revolusjonens fiender fortsatt å brenne mennesker fordi de er Chavistas, som om det skulle være en forbrytelse. Fanatikerne satte på kort tid fyr på 19 personer, Majoriteten av dem svarte, fattige eller offentlig ansatte.

Men deres pyromanske aktiviteter slutter ikke der. De har brent over 50 tonn med mat i Anzoátegui delstaten, hvor, ifølge en Marco Teruggi, hvor de i tillegg til brannen malte tre slagord: Forbannet Chavistas, Ikke mer sult, og lenge leve Leopoldo; Skjendet urner fra kirkegården i Guaicaipuro, Cubanske flagg, en statue av Hugo Chávez; bygningen til Eksekutiv Direksjonen for Venezuelas høyesterett i Chacao, hovedkvarteret for boligdepartementet; Nasjonalinstituttet for næring, politistasjoner og en lang liste med offentlige bygninger.

Lærdommen av opposisjonens branner er en del av deres opprørske innsats. Deres endring til den søramerikanske utgaven av Ku Klux Klan (det er ikke tilfeldig at mange av deres ofre er av afrikansk opprinnelse) som en del av deres manglende sosiale base blant de fattige sosialgruppene. Den økonomiske krigen, blokkeringen av gater og avenyer i middelklassens distrikter, bruken av en slags gerilja krig og den mediekampanjen som de har lansert har ikke ført til verken splittelse i hæren eller folkelig flukt fra Chavista saken, så opposisjonen skifter nå til å skape frykt for å paralisere de som er imot dem. De forsøker å slite ut den folkelige motstanden. Dette er ikke en roman. Latin-Amerikas høyre har en lang historie med terrorisme, undertrykking og diktatur. Som regel i samarbeid med USA og aldri uten at USA er konsultert og godkjent aksjonen. Jmfr. "Diktatorskolen" i USA. (tidligere lokalisert i Panama) Ingen av folkene på kontinentet kan ha unngått dette. Likevel har Venezuelas opposisjon utviklet dette et langt skritt

videre. Deres rådgivere har lært av IS. Gjøre mennesker til flammende bål er et av de kortene de spiller for å provosere til panikk. Likevel, å brenne mennesker levende er en bestialitet som mange mediebedrifter og erklærte forsvarere av menneskerettigheter har valgt å ignorere og tie om.

Til tross for det faktum at opposisjonens sjokkgrupper stadig bruker vold mot den fattigste delen av befolkningen, har internasjonal presse beskrevet dem som fredelige frihets elskere og til og med "cool" og også "sexy". Disse gruppene er også integrert med colombianske paramilitære på lønningslista, bander av ungdomsforbrytere og sjokkgrupper som er trent I krigshandlinger blir presentert som idealistisk ungdom som kjemper mot Castro-kommunistisk diktatur. I virkeligheten skifter de ham og maskerer seg når de drar til barrikadene på kvelden.

Desinformasjon om hva som skjer i Venezuela har nådd et grotesk nivå. I flere mnd. har Leopold López kone hevdet at han blir torturert I fengselet. Det ble påstått at han var død. Flerfoldige media godtok dette uten å sjekke fakta. Men da López ble flyttet til husarrest i juli så han mer ut som en idrettsmann enn mishandlet fange. Hittil har opposisjonens kuppforsøk kostet 105 liv. 29 av disse som et direkte resultat av demonstranternes egne aktiviteter og omgang med våpen og sprengstoff. 14 døde under plyndring og en varehusbrann de selv hadde antent. Ytterligere 14 drepte er myndighetenes verk og behandles i retten. De siste 44 dødsfall er under etterforskning. Dette var status 25.7.17.

Kort fortalt var Venezuela's opposisjon opptatt av å hindre valget til grunnlovsforsamlingen den 30.07.17. Videre ønsker de å danne en parallellregjering, som selv om den ikke får faktisk makt, kan be om støtte fra USA og åpne for en utenlandsk invasjon. For de tropiske lærlingene til IS vil gjøre hva som helst, inkludert å sette fyr på svarte og fattige venezuelanere. De kan rett og slett ikke tillate at de vil forme sine egne liv.

Da jeg var på Cuba hadde jeg mange gyllne stunder som vil leve i minnet mitt til jeg blir mett av dager, og trolig litt til.

Ett av de mest spesielle var da vi hadde middag ute på Castillien med lav sol og ett yrende liv i vårkvelden.

Det var ikke bare summingen av stemmer i skumringen, og lydene fra trærne som gjorde stemningen så spesiell, men også det vemodige i at slike øyeblikk kun er øyeblikk og er der og da!

Da vi satt der i kom jeg til å tenke på da jeg for noen år siden kom jeg kjørende fra Stavanger på veg hjem etter endt arbeidsøkt på 14 dager. Bilen knurret og gikk, ett par kuldegrader ute og det gnistret i brøytekanterne.

Plutselig var det der. Det gyllne øyeblikket. Den svake pianokonserten i radioen, gud vet av hvem og hvilken, sammen med månen som hang gnistrende klar over åsen lenger fremme, gjorde at alt stemte. Jeg stoppet bilen og satt dørgende stille. Alt blei plutselig magisk.

Det var som om noe skjedde, eller falt på plass, og en sildrende, gjenkjennende følelse gikk gjennom kroppen.

Det er rart, men det er noen områder som ikke lar seg forandre eller modernisere. Ikke bønn, vennskap, meditasjon, erotikk eller kjærlighet kan styres av tiden. Ikke de gyllne øyeblikk heller.

De kan ikke effektiviseres, men er mest harmonisk og givende i langsomhet.

I det siste året har jeg bevisst prøvd å senke tempoet og leve litt langsommere.

Ikke bare fordi jeg har hatt ett heseblesende liv og knapt med tid, men fordi jeg noen ganger har lyst til å sette meg ned med en god bok og bare lese i stillhet.

Det har vært veldig vanskelig. Jeg klarte ikke å konsentrere meg nok om det som sto på sidene. Hodet var fullt av andre tanker, og stoffet gikk meg hus forbi. Det er som om dagens flimmersamfunn har smittet tankene mine.

Vi blir i dag truffet av en overveldende nyhetsstrøm som virker mer bedøvende enn opplysende. Alle skal ha ens oppmerksomhet, og vi beskytter oss selv ved å heve terskelen for sanseintrykk.

Det er naturlig.

Den heseblesende nyhetsstrømmen og fragmenteringen av nyheter er på en måte psykisk stressende og fratar oss muligheten til å sette oss inn i stoffet og tenke gjennom det. Det blir ett slags informasjonshelvete.

I fjor sa jeg opp avisen i ren protest. Delene fløyt over hele huset, og i tillegg tøv det ut livsfjern og intetsigende reklame som hadde ett mål; å få meg til å bruke mere tid på å bruke mere penger.

Nå har jeg en avis, men den kommer en gang i uken. Og den er ikke fragmentert.

Hva er det vi vil oppnå med dette jaget og mangelen på ro og ettertanke?

Jeg har ikke noe entydig svar, men vi prøver å være de fullkomne og gjøre og mestre alt på en gang, og når vi kommer til kort og møter veggen, blir sykefravær omgjort til et etisk og moralsk problem, og bruk av rettigheter sett på som snylting.

Børsen kan ikke være "all time high" hele tiden, og det kan heller ikke menneskene.

Mennesket av i dag blir sett på som en resurs som er lett å skifte ut. Det har liten egenverdi og har egenskaper som en maskin, og vi godtar lett at noen mennesker er mer verd enn andre.

Til og med i reklamen for mine-ralvann sies det at kroppen er ett maskineri som går best på

rent vann. Ikke at den er en organisme med følelser, intellekt, sanser og sårbarhet for påkjenninger utenfra. Henger du ikke med, er du ingenting.

Sykdom og helse er blitt en vare som det er viktig å få omsatt. Noen ganger virker det som om det er et sunt, vellykket flertall som blir grådigere og grådigere på bekostning av de arbeidsløse, syke og fattige. Eller som en kjent sosialmedisiner sier: "De som utgjør tapernes brøkdel av vinnernes samfunn". Vi får at taperens juks er umoral, og vinnerens er beundringsverdig.

Varme, trygghet, omsorg og raushet gir oss ett lekende og spennende samfunn med færre tapere og lettere å leve for vinnerne. Siden jeg bestemte meg for å leve litt langsommere har jeg blitt mer oppmerksom på det å ha tid til ettertanke, og ikke mestre alt. Bare noe.

Derfor var turen til Cuba en del av det å oppleve langsom tid. Tid til ettertanke, tid til refleksjon og å stable tilværelsen på beina igjen etter ett jordskjelv i livet. Det var befriende å kunne gå stille gjennom gatene eller sitte på Malecom uten skrikende reklame om løp og kjøp! Da var Cuba som en oase for meg.

Noen ganger er det nok å sitte med en kopp kaffe på altanen og kjenne duften av ferske rundstykker. Å ha tid til å eie sine øyeblikk.

Karsten Karstensen.

CUBA hedrer OSCAR

Photos: Yaimi Ravelo - Havanna, 14. november, 2017 - Av Annalie Rueda - oversatt av Terje Enger

Oscar López Rivera, puertoricansk leder og symbol for uavhengighet har mottatt Solidaritetsordenen ved Jose Martis minnesmerke i Havanna, Cuba.

Ordenen er den høyeste som Republikken Cubas regjering utsteder. Fernando González Llort, helt av Cuba og president for Cuban Institute of Friendship with the Peoples - ICAP, som delte celle med Oscar i lere år i hans urettmessige fengsling, forklarte under seremonien viktigheten av å ære en så fortjent mottaker som stråler av enkelhet og verdighet.

"Oscar ble arrestert 29 mai, 1981, anklaget for oppvigleri og konspirasjon, brukt mot Puerto Ricanske uavhengighets kjempere som sloss mot kolonialismen. Hensikten var, og er, å kriminalisere motstandsbevegelsens kamp for retten til selvbestemmelse for Puerto Rico.

Vi er samlet her for å anerkjenne den forutsigbarhet, mot og solidaritet som lå i motstanden demonstrert gjennom årene vår venn Oscar López Rivera sonet i fengsel. Hans løslatelse er et nederlag for imperiet. Hans drøm om å besøke Cuba har blitt til virkelighet. Ordenen er gitt for "En rettfærdig anerkjennelse for hans kamp og holdning gjennom nær 36 år i fengsel for den ene grunnen: Han kjempet for at hans land skulle få sin uavhengighet".

Uavhengighetskjemperen fikk ordenen av Vice-president for statsrådet og medlem av politbyrået i Cubas kommunistiske parti (PCC), Mercedes López Acea. Også tilstede var José Ramón Balaguer Cabrera, leder for departementet for internasjonale relasjoner i sentralkomiteen for CCP,

Armando Hart Dávalos, president for José Martí kultur forening, Gerardo Hernández Nordelo, Helt av republikken Cuba, samt venner og gjester. Beveget av æren og oppmerksomheten han ble tildelt og også tilstelingen som startet med nedlegging av en blomsterbukett på José Martí statuen, takket Lopez Rivera med "Takknemlighet til sin venn og kompanjong Fernando, til Gerardo og alle fengslede kamerater".

Han fortsatte med å gi evig takk til Fidel og president Raul, og hans dypeste takknemlighet til Cubas folk. "I de årene jeg var fengslet var det som hjalp meg mest solidariteten fra så mange mennesker som elsker rettferdighet og frihet."

"Hat og frykt er USA regjeringens største våpen. Jeg håper at en bedre og mer rettferdig kan skapes og at vi kan stoppe dette hatet og frykten så vi kan leve på denne planeten i kjærlighet. Jeg håper også at det eksempel som Cuba gir oss kan fortsette. Vi må tro at alt dette representerer det beste i humaniteten. Alltid framover, i motstand og kamp".

Kilde: Resumen Latinoamericano

Click at the link to see more photographs of events for Oscar in Havana.
<https://www.flickr.com/photos/16954978@N05/sets/72157662732492018>

Militær trening "Made in USA"

Av Pablo Ruiz, journalist, Latin-Amerika koordinator i SOAWatch. Henta fra <http://www.alainet.org/>

I 2016 trente School of the Americas* 1749 militære fra hær, sjøforsvar og luftforsvar i Latin-Amerika, men også 15 sivile og 190 politifolk. Vi vet at Costa Rica og Panama sendte politifolk for å få opplæring, av den enkle grunn at begge land ikke har hærer; men for disse to nasjonene var totalen 44 i 2016. Hvilke andre land sendte politifolk til militær trening ved Krigsskolen?

Vi vet ikke, denne informasjonen er ikke tilgjengelig. Det vi vet er at dette kan påvirke de såkalte ordensmaktene negativt. Det er meget mulig at den økte militariseringa og undertrykkelsen av den sosiale bevegelsen fra politiet i Latin-Amerika, kommer av den amerikanske doktrinen som grunnleggende legitimerer alt som tjener "rikets sikkerhet".

I Costa Rica for eksempel, med sine lover om åpenhet og tilgang til offentlig informasjon, ble det kjent at blant de kursene politiet i dette landet tok ved School of the Americas i de senere år var "Anti-terroranalyse", "Etterretnings-operasjoner", "Informasjonsoperasjoner", "Narkotika and Anti-terrorisme", "Grunnleggende etterretning for offiserer" og "Informasjonsanalytiker-kurs", blant andre.

Vi vet veldig godt hva USA oppfatter som terrorisme og hvordan de møter det. Vi vet at i den kampen mot narkotika og terrorisme som de står for, vil det prosentvis alltid dø flest sivile. Vi vet at "etterretningsoperasjoner" og "informasjonsoperasjoner" betyr svartelister, infiltrasjon av sosiale bevegelser, falske nyheter, etc.

På den annen side, ifølge offisielle data i 2016, så var hovedlandene til å sende soldater til denne krigsskolen Colombia og Honduras; der det fortsatt registreres alvorlige brudd på menneskerettighetene. Colombia, som i årevis har vært det landet som har sendt flest soldater til utdanning, sendte i 2016 862 soldater til School of the Americas. I mange år har de vært nummer én i antall elever, og i brudd på menneskerettighetene.

Ifølge en rapport fra Institutt for studier av Utvikling og Fred (INDEPAZ) ble det i 2016 registrert 117 drap i Colombia på menneskerettighetsaktivister, mer enn 350 trusler, 46 angrep og 5 tilfeller av tvungen forsvinning.

Colombias væpnede konflikter har ført til minst 220.000 drepte, 25.000 forsvunnet og 4.744.046 fordrevne i perioden mellom 1958 og 2012 i henhold til tall fra rapporten "Nok! Colombia: minner fra krig og verdighet". 82% av ofrene var sivile.

Det andre landet i rekken som sendte uniformerte til School of the Americas for å få opplæring var Honduras; 261 soldater registrert i 2016.

Ifølge rapporten "Honduras: Det farligste stedet å forsvare planeten" fra Global Witness -- "Siden kuppet i 2009 har 123 jord- og miljø-aktivister blitt drept i Honduras; mange andre har blitt truet, angrepet eller fengslet." Rapporten minner om drapet på Berta Cáceres den 2. mars 2016.

Noen måneder senere rapporterte Honduras-avisen El Heraldo at blant de arresterte i denne saken figurerer "En aktiv militær, to pensjonerte offiserer og en miljøtekniker". Ifølge avisen The Guardian fikk to av dem, major Mariano Díaz Chávez og løytnant Douglas Giovanni Bustillo anti-terror trening i USA i 2005. Bustillo fikk også opplæring ved School of the Americas. I fjor(2016) fortalte en tidligere honduransk soldat, medlem av en eliteenhet, at han hadde sett navnet Berta Cáceres og andre på en "svarteliste" som sirkulerte i hæren. Ingenting av dette kan overraske oss, fordi bak drapene på menneskerettighets-

forkjempere er maktens hånd skjult; selv om leiemordere, paramilitære revolvermenn eller kriminelle utfører dem. Slik kan det passere som tilfeldige hendelser.

På den annen side, fra Mexico, hvor det for tiden registreres de mest alvorlige brudd på menneskerettighetene i Latin-Amerika, sendes 46 uniformerte i 2016.

I løpet av de siste fem årene ble 130 sendt til School of the Americas. USA er på flere måter, blant annet gjennom avtaler, forpliktet til å trene deres soldater og politifolk.

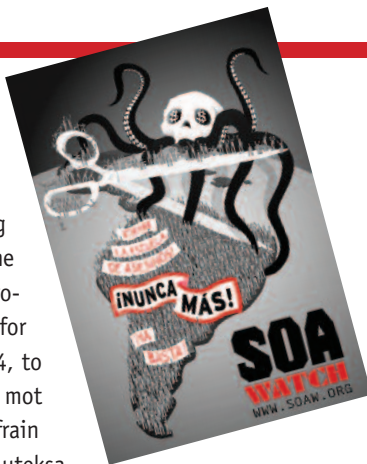
En artikkel av John Lindsay-Poland viser at USA bare i perioden 2013 og 2014 "...ga militær trening til mer enn 5.700 meksikanske politifolk og soldater på rundt 45 steder i USA, og minst ti steder i Mexico i løpet av de siste to årene ifølge opplysninger publisert av Utenriksdepartementet."

Ifølge opplysninger fra FNs høykommissær for menneskerettigheter var det i det siste tiåret 151,233 mord fram til august 2015 i Mexico. Per 30 september 2015 rapporterte den meksikanske staten om 26,798 forsvunnet personer. Riksadvokatens kontor (PGR) hadde per april 2015 2420 etterforskninger om tortur "i arbeid", men bare 15 dommer var avsagt for denne forbrytelsen.

Den meksikanske akademiker, statsviter og forfatter Denise Dresser, peker imidlertid på at "år med krig" har etterlatt minst 213 000 døde. "En dødelighetsindeks der hæren dreper åtte personer for hver den sårer. 12,408 klager til FNs høykommissær for menneskerettigheter og den militære involveringa i Tlatlaya og Ayotzinapa", sa Dresser. Men ikke bare Colombia, Honduras og Mexico sender sine tropper til School of the Americas. Det gjør også Brazil, Chile, Costa Rica, Den dominikanske republikk, El Salvador, Guatemala, Mexico, Peru, Panama, Paraguay, blant andre.

Ikke alle sende sine tropper til School of the Americas. I 2016 gjentok ikke Venezuela, Argentina, Nicaragua, Ecuador, Bolivia og Uruguay det; landene forpliktet seg til ikke å fortsette med å sende sine soldater eller politi til denne kontroversielle institusjonen. Venezuela, for eksempel, trakk sine tropper i 2004, to år etter det mislykkede kuppforsøk mot president Hugo Chavez hvor Mos Efrain Vasquez dukket opp blant lederne; uteksaminert fra School of the Americas.

Tidligere opplevde Venezuela ikke militærdiktaturer som andre land. Men før Hugo Chavez tok over ble det registrert alvorlige brudd på menneskerettighetene, hvorav lite eller ingenting var kjent i Latin-Amerika og verden. Ifølge Kommisjonen for rettferdighet og sannhet i Venezuela, ble det mellom 1958 og 1998 registrert 10,071 ofre for politisk motiverte drap, tortur og forsvinninger.

Til slutt, School of the Americas, nå kjent som den Vestlige Halvkules Institutt for Sikkerhetssamarbeid (WHINSEC, på engelsk), har eksistert i mer enn 70 år. Den ble grunnlagt i 1946 i Panama, og i klasserommene har det til dags dato gått mer 80 tusen soldater fra hele Latin-Amerika.

Mange av "de uteksaminerte" ble diktatorer, torturister og mordere, mens andre medvirke i stillhet når det skjedde forsvinninger og drap på folk som de hadde sverga å forsvare.

**The School of the Americas (SOA) er en kamptreningsskole for latinamerikanske soldater, som ligger ved Fort Benning, Georgia. I 2001 omdøpt til den Vestlige Halvkules Institutt for Sikkerhetssamarbeid (WHINSEC). Opprinnelig oppretta i Panama i 1946, men det ble utvist fra Panama i 1984. Panamas tidligere president, Jorge Illueca, uttalte at SOA var den "største basen for destabilisering i Latin-Amerika. SOA har lagt igjen et spor av blod og lidelse i alle land hvor deres elever har returnert. Av denne grunn har SOA historisk blitt kalt "School of Assassins". (Fra SOAW -- <http://www.soaw.org>)*

Pablo Riiz

ALAI AMLATINA 08/03/2017 - Oversettelse fra spansk: Svein M.

USAs Blokade mot Cuba er fortsatt på plass 55 år senere

I februar 2017 er det 55 år siden USAs blokade ble påtvunget Cuba.

Selv om diplomatiske forbindelser er gjeninnført og noen amerikanske reiserestriksjoner er myket opp, er nesten alle blokadens lovverk fortsatt på plass. For å markere årsdagen for blokaden har Telesur sett på hvordan blokaden fortsatt koster øya 4.7 billioner dollar i året og mer enn 125.873 billioner dollar siden den begynte for 55 år siden.

(Fra Telesur)

Kjære venner - hilsen fra MediCuba

Som dere kanskje vet, har President Trump bestemt at all kontakt mellom American center for smittsomme sykdommer og Cubas IPK Institutt (Instituto Pedro Kouri), med hvem vi er i ferd med å starte vårt store prosjekt til 2,5 millioner Euro og som skal vare i 5 år, skal stoppes. Denne avgjørelsen understreker betydningen av IPK, spesielt med tanke på all den medisinske hjelp som Cuba utfører for så mange land rundt omkring i verden, spesielt i kampen mot smittefarlige sykdommer (f.eks. Ebola).

Denne skammelige avgjørelsen fra den paranoide presidenten i USA må motivere oss i vårt mål om å realisere vårt prosjekt med IPK. Med dette i mente vil jeg spørre om dere har mulighet til ytterligere å øke innsatsen med å samle inn penger til vårt felles store prosjekt.

Jeg vil også benytte denne muligheten til å ønske dere alle, cuba-venner, givere og deres familier et riktig godt nytt år!

F. Cavalli

Dette er en organisasjon som Cubaforeningen støtter med innsamlede midler og som også gir skattefritak etter gjeldende regler.

Hvis du ønsker å bidra er det kto. nr. 0540 07 42776

Terje Enger

Oppdaterte endringer på CUBA

Tekst Nestor Napal Oversatt av Svein Mortensen

Fidel Castros død rystet landet, men ser ikke ut til å endre den pågående reformprosessen betydelig. Parallelt med de ulike meningene om retningen og "rytmen" som denne reformprosessen bør ta, har man sett en gradvis åpning for offentlig debatt og kritikk.

Fidel Castro var fortsatt en symbolsk og moralsk viktig person på Cuba, selv etter at han trakk seg tilbake fra politikken og overførte makten til sin bror Raul Castro i 2008. Hans død genererte en voldsom mobilisering. Reaksjonene fra det store flertallet av det cubanske folk bekrefter nok en gang at beundringen for den historiske lederen langt overgår meningene mange har om den nåværende situasjonen.

En velstående og bærekraftig sosialisme

Fidel Castros lederskap var preget av politisk styring over økonomien. Raul Castro legger til sammenligning større vekt på markedsøkonomien. «For en velstående og bærekraftig sosialisme» var slagordet han lanserte under presentasjonen av de nye økonomiske reformene. Reformene er et resultat av «Retningslinjene for Cubas sosiale og økonomiske politikk» som ble vedtatt på kommunistpartiets VI Kongress i 2011 etter en omfattende høringsrunde. Det er en samling instruksjoner for å avnasjonalisere deler av økonomien uten at staten mister kontroll over de viktigste sektorene, øke den nasjonale produktiviteten og å bedre forvaltningen av selskaper.

Retningslinjene og maktoverføringen mellom Fidel og Raul Castro i 2008 markerer overgangen til den femte og inneværende etappen av den cubanske revolusjonen.

Perioden fra maktovertakelsen i 1959 til 1970 regnes som den første etappen. Den var preget av sterk sosial mobilisering, en gradvis radikaliserende i retning sosialismen, forsvar mot mot-revolusjonære krefter og en eksperimentering med ulike økonomiske modeller. Frem til midten av 80-tallet ble det knyttet stadig nærmere bånd til Sovjetunionen. Dette innebar betydelig økonomisk vekst og fordelaktige avtaler, men også en utvidelse av statsmakten.

Den tredje etappen startet i 1986 med forsøk på å redusere statsbyråkratiet og å rydde opp i tidligere feil.

Sovjetunionens fall representerte imidlertid et økonomisk jordskjelv for Cuba. Mellom 1989 og 1994 falt BNI med 34 %, og jordbruksproduksjonen falt med 54 %. På 90-tallet gikk man inn i den fjerde etappen, kjent som «den spesielle perioden». Flere tiltak for å bøte på den økonomiske krisen ble iverksatt, blant annet begrensede markedsreformer og en gradvis åpning for ikke statlig eierskap over landeiendommer og forretninger. Da det verste av krisen var overvunnet, ble flere av disse reformene reversert.

Økonomisk utvikling

Cuba har hatt en gjennomsnittlig årlig økning i BNI på 2,5 % de siste fem årene. Unntaket var 2016 da **landet opplevde en svak nedgang (- 0,9 %) for første gang på 20 år**. Dette skyldtes i stor grad videreføringen av USAs økonomiske blokade, og økonomiske utfordringer i deres viktigste samarbeidsland, Kina og Venezuela. Reformene som ble lansert i 2011 synes å være av permanent karakter. De avhenger likevel av flere lovendringer, inkludert en grunnlovsreform. Blant annet er lønnet arbeid i private selskaper ikke tillatt i den gjeldende grunnloven, men er regulert i den nye arbeidsmiljøloven.

De siste fem årene har man redusert antall statsansatte med rundt 600.000. Det er omtrent 12 % av den arbeidsdyktige delen av befolkningen. Totalt jobber om lag **30 % utenfor statsapparatet**. Til sammenligning var andelen kun 5 % i 1989. Flertallet jobber i yrker som ikke krever høyere utdanning, blant annet innen tjenesteyting og turistnæring.

Selvstendig næringsdrivende har alltid eksistert på Cuba, men som regel i uformell sektor. Den nye loven har til hensikt å formalisere denne sektoren.

Reformene har så langt gitt færre resultater enn forventet. Flere nøkkeltiltak, som å fjerne den doble valutaen, har fortsatt ikke blitt konkretisert. Mange cubanere, inkludert regjeringsmedlemmer, mener at reformprosessen har gått for sent, og at byråkratiet i for stor grad har hindret/begrenset denne. I en **evaluering** gjennomført av kommunistpartiet i 2016, slås det fast at kun 21 % av de 313 retningslinjene fra 2011 har blitt implementert.

Tilgang på utenlandsinvesteringer som kan reaktivere produksjonen for både det interne markedet og eksport, er fortsatt et prioritert behov. En ny lov som har som mål å tiltrekke utenlandsinvesteringer og bedre tilgang på teknologi, kunnskap og kapital, har blitt lansert. I 2014 ble havnen og industriparken i Mariel (øst for Havanna) ferdigstilt. Den har en strategisk beliggenhet og er en av få havner i Karibia med kapasitet til å ta imot post-Panamax skipene. Den har dermed potensial til å bli et viktig stopp på transportruten mellom Asia og øst-kysten av USA. De lange byråkratiske prosessene for å få godkjenning for investeringsprosjekter, i kombinasjon med USAs blokade, gjør imidlertid at man enda ikke har sett de store fremskrittene.

Endring i demografi og økonomi

De enorme sosiale fremskrittene Cuba oppnådde etter revolusjonen i 1959, har også medført store demografiske endringer. Landet har en aldrende befolkning på lik linje med utviklede land. **20 % av befolkningen er over 60 år**, den høyeste andelen i Latin-Amerika, noe som legger et større press på den økonomisk aktive befolkningen.

Samtidig har landets økonomiske struktur endret seg dramatisk. **Tjenesteyting utgjør i dag 69 % av Cubas BNI.** Eksport av tekniske og profesjonelle tjenester er landets viktigste ressurs utenfor landegrensene. I dag er det om lag 51.000 cubanske leger og helsearbeidere som **tilbyr helsetjenester i 67 land**, som en del av bilaterale avtaler mellom land. Det har imidlertid vært en nedgang i antallet de siste årene, grunnet regjeringsskiftene i Brasil og Argentina, så vel som økonomisk nedgangstid i Venezuela. Turisme er den andre viktige inntektskilden, og næringen er i vekst. I 2016 kom det over **fire millioner turister** til Cuba. Turismen fra USA representerte kun 6 % av besøkende. Andelen kunne vært større, men begrenses av reiserestriksjoner i blokaden.

Gode sosiale indikatorer

De økonomiske utfordringene har ikke gitt tydelige utslag på de sosiale indikatorene. Svangerskapsrelaterte dødsfall og barnedødelighet er fortsatt blant de laveste på hele kontinentet. 97 % av befolkningen har tilgang på strøm, og det er ingen barn som bor eller tigger på gaten. Cuba har også høyere grad av likestilling enn resten av kontinentet på flere områder: **i 2015 var 66 % av fagutdannede og 63 % av universitetsutdannede kvinner.**

Helsetjenester og utdanning er fortsatt universelle og gratis, men kvaliteten på tjenestene har blitt dårligere de siste årene. Det har blitt vanligere at elever får ekstraundervisning, noe som også gir lærere en ekstraintekt. På sykehusene er det nå lengre ventelister, mye grunnet den store andelen leger og helsepersonell som jobber utenfor Cuba. USAs økonomiske blokade vanskeliggjør vedlikehold av infrastrukturen på øya, samt begrenser tilgang på utstyr og medisiner. Boligpolitikk og kollektivtransport er også under press. Staten kontrollerer grunneiendommen på Cuba, og derfor har man ikke uregulerte bosetninger og slumområder som i resten av Latin-Amerika. Til gjengjeld bygges det lite, bygningsmassen forfaller og overbefolkning er stadig mer vanlig, med opptil tre generasjoner i samme leilighet. Når det gjelder kollektivtransport har de private tilbyderne vokst i urbane strøk, med høye priser. Billettprisen på offentlige busser tilsvarer to cent, men tilbudet er ikke tilstrekkelig. På samme strekning kan man ta en privat dele-taxi, men til en pris på mellom én og to dollar.

Økende ulikhet

På begynnelsen av 90-tallet var det cubanske samfunnet preget av høy likhet. De senere tids økonomiske reformer og fremveksten av privat sektor har imidlertid brakt med seg økt sosial ulikhet. Lønnsforskjellene i staten har økt drastisk. Pensjonister og ansatte i sektorer utenfor turisme eller den dollar-styrte økonomien er dårligst stilt, med en gjennomsnittslønn på 25 USD. De som jobber innen eksportindustri, helse eller turistindustrien tjener mye mer. Det er likevel ikke helt rettferdig å sammenligne med andre land, da grunnleggende velferdstjenester og kulturtilbud er gratis eller kraftig subsidiert.

Forts.

Den cubanske arbeiderstanden er høyt utdannet: **22 % har universitetsutdannelse**. Flere forlater nå statlig sektor nettopp på grunn av lave lønninger. Mange, særlig unge, finner heller ikke jobbmogigheter i privat sektor, og migrerer ut av landet.

I den gryende private sektoren kan lønnsnivået være mye høyere. De mest lønnsomme virksomhetene er konsentrert i de større byene og er relatert til turistindustrien: kafeer, restauranter og overnatting. Blant middelklassen er det vanlig å leie ut en del av leiligheten sin. Ved 20 dagers utleie i løpet av en måned kan man tjene opptil 600 USD. Selv etter skatt sitter man igjen med om lag 380 USD, som utgjør 15 ganger så mye som gjennomsnittlig lønn i statsapparatet.

Både eiere og ansatte i private selskaper er organisert i samme fagforening. Det er dermed behov for opprettelse av en cubansk arbeidsgiverforening, slik at fagbevegelsen har en motpart de kan forhandle med på flere nivåer. Regjeringen har nylig anerkjent at det som lenge har blitt omtalt som «arbeid for egne midler», i virkeligheten er en voksende privat sektor. Fremveksten av små og mellomstore bedrifter har også bidratt til en økning i lønnsforskjeller, hovedsakelig mellom arbeidsgivere og arbeidstakere.

Et økologisk og mangfoldig jordbruk, med begrenset matproduksjon

Cuba har et stort potensial for å øke egen matproduksjon på grunn av særlig gode naturlige forutsetninger for jordbruk. I 2008 importerte de likevel om lag 80 % av maten de spiste. Samtidig lå om lag 50 % av dyrbar jord brakk. Dette skyldtes både manglende investering og arbeidskraft, og en stadig økning i ikke-dyrbar jord på grunn av en invasjon av fremmede plantevekster.

Flere tiltak har blitt gjennomført. **Mellom 2009 og 2016 fikk over 280.000 bønder tilgang på jord på åremål.** Fra å tidligere ha utnyttet kun 25 % av den dyrkbare jorda, har kooperativer og småbønder i dag kontroll over 70 % av jorda. Kooperativene og småbøndene har også blitt mindre avhengig av importerte innskuddsmidler, og har utvidet bruk av produksjonsmidler som gjør matproduksjonen både mer økonomisk og økologisk bærekraftig. Samtidig har de statlige prisene for handel med jordbruksvarer forbedret seg betraktelig.

På tross av dette har ikke den totale matproduksjonen økt særlig. Ifølge offentlige tall har den **økt 0,9 % årlig mellom 2008 og 2016**. Likevel importeres det nesten like mye mat, noe som koster Cuba rundt 2.000 millioner USD årlig.

Den stadig styrkede rollen til kooperativene og småbøndene er det som kan forbedre landets matproduksjon. Det avhenger imidlertid av økte tilskudd, og fjerning av en del byråkratiske reguleringer og mellomledd mellom produsenter og forbrukere.

“Normaliseringen” mellom USA og Cuba

På tampen av 2014 annonserte **Raul Castro og daværende president i USA, Barack Obama, en oppmykning av forholdet mellom de to landene**. For Cuba var det en symbolsk triumf, da USA har måttet anerkjenne at den økonomiske blokaden ikke har ført til politisk endring, og heller enn å isolere Cuba ble USA isolert fra Latin-Amerika i økende grad. Dersom avspenningen videreføres vil dette bety endring innenfor handel, investeringer, turisme, og, ikke minst, en kraftig påvirkning på kulturen. Frem til i dag har den imidlertid hatt få praktiske konsekvenser, med unntak av økningen i akademisk utveksling og besøk av politikere og bedriftsledere fra USA for å forberede fremtidige investeringer.

USA er tydelig på at deres intensjon er å endre taktikken, ikke målet. De jobber fortsatt for å endre det politiske systemet på Cuba, og grunnmuren i blokaden har ikke endret seg. Fra oppmykningen av relasjonene og frem til medio 2016 har USA **bøtelagt åtte virksomheter for 2,837 millioner USD**, for å ha handlet med Cuba og andre stater på USAs svarteliste[1].

Endringene består i hovedsak i å fremme holdnings- og verdienringer blant noen aktører, som entreprenører, middelklassen og ungdom, for at disse skal jobbe for samfunnsendringer basert på et mer individualistisk og konkurransepreget samfunn. I en tale til eksilcubanere i Miami i juni 2017 gav Trump uttrykk for ønsker om en hardere linje overfor Cuba, og at Obamas oppmykning overfor landet skulle oppheves. I realiteten gjeninnfører Trump kun deler av handelsrestriksjonene som Obama fjernet. Det blir vanskeligere for amerikanere å besøke Cuba som turist. I tillegg gjeninnføres flesteparten av restriksjonene på handel med selskaper som knyttes til det cubanske militæret, noe som inkluderer mange statlige hoteller og restauranter på Cuba.

Politisk system uten grunnleggende endringer

Kommunistpartiet er fortsatt den ledende politiske kraften på Cuba, i tråd med landets grunnlov. Det gjennomføres periodiske konsultasjoner med befolkningen. I 2016 samlet partikongressen om lag 670.000 medlemmer og aktivister for å diskutere den nye sosiale og økonomiske modellen, og den sosiale og økonomiske utviklingsplanen frem mot 2030. Resultatene fra denne konsultasjonen er enda ikke publisert.

Regjeringen og kommunistpartiet har siden lanseringen av Retningslinjene i 2011 uttrykt et behov for økt desentralisering. På tross av dette skjer en sentralisering av de viktigste politiske beslutningene. En viktig endring vil ta plass i februar 2018, da Raul Castro og de øvrige representantene fra generasjonen som satte i gang revolusjonen i 1959 trekker seg fra sine verv. For øyeblikket er visepresident Miguel Díaz Canel den mest sannsynlige etterfølgeren til presidentembetet.

For å stimulere til fornyelse av lederskapet, vedtok den VII partikongressen nye retningslinjer for valg. De satte blant annet en grense på ti år for hvor lenge en person kan inneha lederposisjoner i staten, og forbød folk over 60 år å ta lederverv i kommunistpartiet. Cuba har et unikt valgsystem med direkte valg i mange og små valgkretser, der enkeltpersoner, uavhengig av partitilhørighet, velges på transparent vis. Ledelsen velges ved indirekte valg og er dominert av kommunistpartiets representanter.

Opposisjonsgrupperinger er formelt sett forbudt, og disse kalles dissidenter. De har imidlertid liten politisk betydning. Flere av opposisjonsleaderne har blitt anholdt av politiet et par dager, ofte i tilknytning til uautoriserte aktiviteter. Mange av opposisjonsleaderne har de siste årene reist stadig mer rundt om i verden for å gi uttrykk for sine politiske holdninger, og for å samle støtte for sine politiske kampanjer mot regjeringen. Disse har imidlertid hatt begrenset innflytelse.

Sterk sosial organisering – lite fornyelse

Cubanere har svært høy organisasjonsgrad. Dette er en meget nyttig erfaring på mange måter. Det kommer blant annet til syne gjennom det statlige systemet for risikohåndtering og beredskap ved naturkatastrofer, der Cuba er et foregangsland på verdensbasis. Det er også et viktig komplement til de statlige institusjonene når det kommer til å oppdage og ta seg av syke og skadede eller andre med behov for assistanse.

Det har ikke vært større endringer i den organisatoriske strukturen i samfunnet. Organisasjonsgraden holder seg høy, men de viktigste sosiale organisasjonene for kvinner, ungdom, småbønder, arbeidere, studenter og lignende har ikke fornyet seg med tiden.

De opprettholder en vertikal struktur og har mistet noe av sin mobiliseringsevne, særlig blant ungdom. Det har heller ikke oppstått nye representative sosiale organisasjoner.

Landsorganisasjonen CTC har sagt at de har to roller: Å presentere og få aksept for regjeringens beslutninger hos arbeiderne, og å representere arbeidernes interesser overfor myndighetene. Det ser ut som den siste er blitt prioritert til i økende grad, spesielt hos lokale tillitsvalgte. Selv med disse begrensningene har det cubanske samfunn blitt stadig mer åpent og inkluderende, parallelt med at det blir mer mangfoldig. Blant annet har religiøse og seksuelle minoriteter lyktes i å redusere diskrimineringen de ble utsatt for.

Fler stemmer, mer meningsmangfold

De største avisene, TV- og radiokanalene har ikke endret seg mye. De er fortsatt mer statlige enn offentlige, og fungerer ikke som meningsdannende verktøy. Ledelsen i Kommunistpartiet har lenge kalt på en ny og mer kritisk journalistikk, men lite har skjedd. Det er likevel en åpning for flere kritiske ytringer fra befolkningen i disse mediene.

Overfor den overveldende monotonien i de offisielle mediene og den begrensede internett-tilgangen har det utviklet seg et privat system kalt «pakken» (el paquete). Informasjonspakken på 1 TB sirkulerer via USB og eksterne harddisker, den oppdateres ukentlig, inneholder informasjon av varierende kvalitet, og koster om lag 0,8 USD. Staten kontrollerer ikke pakken, men forbyr den heller ikke. Andre former for meningsdanning, som kino og teater, har en lang historie på Cuba, og er ofte mer mangfoldig og presenterer mange ulike og kritiske synspunkt.

Flere nye og varierte stemmer som ytrer seg om nåtiden og fremtiden for landet har gjort seg kjent, hovedsakelig via nettet, på blogger og sosiale medier. Frem til 2015 eksisterte åpen tilgang til internett kun hos statsinstitusjonene, men disse var underlagt sterk kontroll. Det fantes få offentlige steder med nettilgang, og lite nettilgang i hjemmene til folk. Selv om Cuba fortsatt er et av landene med lavest nettilgang i regionen, har man siden 2015 åpnet 250 soner med fri tilgang, hovedsakelig i offentlige parker og plasser, og det åpnes stadig flere.

I løpet av disse sonenes første år har det vært vanlig å se hele familier samlet foran en skjerm, der de kommuniserer med familiedømmer som bor i utlandet. Siden 2016 utvidet man også nettilgangen i private hjem. Det finnes ikke pålitelige tall på bruk av internett og sosiale medier i landet, men det er åpenbart at det er i vekst. Det har også vært en økning i åpne forum for diskusjon omkring relevante tema for landets politiske situasjon og utvikling. Tidsskrifter, tenketaker, universiteter og debattgrupper beriker de ulike synene på den nasjonale virkeligheten.

Forts.

Kulturell endring

De siste årene har det skjedd en merkbar kulturell endring blant det cubanske folk, og det kollektive selvbildet på Cuba har endret seg. Frem til 80-tallet rådet en idé om at landets fremgang var nært knyttet til kollektiv velferd og goder. Regjeringen ble sett på som en del av «viet», mens de i dag stadig oftere refereres til som «dem». Fremveksten av privat sektor og økt markedsstyring styrker opp under denne tendensen. De solidariske og patriotiske verdiene veier fortsatt tungt, men ideer om individuell fremgang og problemløsning får stadig større fotfeste.

Krisen på 90-tallet ble sett på som en statlig og økonomisk krise. Med det har det også vokst frem en idé om at det er i privat sektor man finner effektive løsninger.

Det var en prestasjon at Cuba overlevde krisen uten omfattende strukturalpasningstiltak og uten større menneskelige kostnader. Men de lyktes ikke å komplementere det med en god gjenreisning av økonomien. Det har gitt grobunn for liberale og individualistiske visjoner. Svekkelsen i kvaliteten på utdanningen, og en viss utmattelse av den hegemoniske diskursen styrker også de nye visjonenes fotfeste. Endringene er mest synlige i den yngre generasjonen som ikke har kjent hverken den harde tiden før revolusjonen, eller revolusjonens gullår. Mange av de som har hatt mulighet til å reise og sammenligne seg med andre land, synes nå å satse på et samfunn som er mer åpent og mangfoldig, uten at de store sosiale seirene som Cuba fortsatt viser går tapt. Det som skjer på Cuba i dag er en kulturell disputt om en fremtid i emning.

Om forfatteren:

Nestor Napal: Utdannet økonom. Han har jobbet med Norsk Folkehjelp sidenog koordinerer i dag programsamarbeidet i El Salvador og på Cuba.

Nestor Napal

FAKTA OM CUBA:

Hovedstad:	Havanna
Befolkning:	11,18 millioner (2016)
Forventet levealder:	78,7 år (2016)
Spedbarnsdødelighet:	4,5 per 1000 (2016)
BNP pr.innbygger (ppp):	11 600 US dollar (2016)
Religion:	Katolisisme 85 %
Offisielle språk:	Spansk
Myntenhet:	Cubansk peso og konvertibel peso
Eksportartikler:	Olje, sukker, nikkel, tobakk, fisk, medisinske produkter og tjenester, sitrus frukter og kaffe.
Regionale forbindelser:	Medlem av ALBA, CELAC, PetroCaribe, OAS (ekskludert 1962-2009, formelt gjenopptatt, men deltar foreløpig ikke)

Begrav Monroe-doktrinen

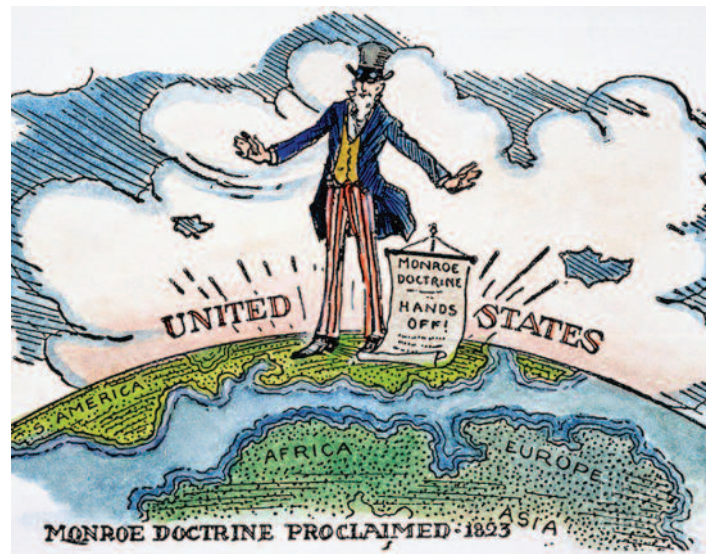
James Monroes politiske standpunkt Monroe-doktrinen, som utklekket og misbrukt over årene, bør gravlegges. USAs antide-mokratiske og ofte voldelige søken etter å dominere alle nasjoner sør for dem, i den hensikt å hindre andre makter i å etablere seg i området. Denne politikken har nå gått ut på dato. Faren for kommunisme er borte, terrorisme og narkotika begrunnelsen er svak og svekkes.

USA har et varierende antall tropper i nesten alle land sør for dem, med de største kontingentene i Puerto Rico, Cuba, Honduras, og El Salvador, og mange fler innen hurtig angrepsdistanse i Texas og Florida, hvor USA opprettholder et kommandosenter som hevder å kunne holde og operere hele dette "nærområde". USA har også i bruk en øy midt i Atlanteren som britene brukte under Falklands-krigen mot Argentina. Basesystemet inkluderer også en base på tippen av Syd-Amerika.

Men er Latin Amerika en militær trussel for USA eller verden? Nepp. Den trusselen noen grupper i USA føler er en innvandring av flyktninger fra tøffere forhold, inkludert menneskeskapte katastrofer, og mesteparten av disse er delvis som følge av USAs militarisme. Av alle verdens største våpenhandlere og produsenter er ingen av dem lokalisert i Sentral eller Syd-Amerika eller Karibien. Men hele dette store området har fått våpen tilsendt fra USA. Mens USA oppfordrer til å øke militærbudsjettene i disse landene og selv setter eksempel ved å bruke over \$1 trillion pr. år selv. Brazil er det eneste landet i regionen som bruker over 1% av det eller 10 milliarder dollar. De bruker 24 milliarder dollar. Alle land i denne regionen, og i hele verden, har et militært forbruk som er nærmere Costa Rica's null 0 enn til USAs 1 trillion dollar.

Disse landene har ingen kjernefysiske, kjemiske eller biologiske våpen. De er så godt som alle medlemmer av Den internasjonale kriminaldomstolen. De har en større tendens enn USA til å være med i internasjonale nedrustnings og menneskeretts avtaler. Så å si alle er medlemmer i en atomvåpenfri sone. Majoriteten har signert avtalen om forbud mot atomvåpen. Noen har holdt sannhetskommisjoner eller rettsforfulgt krigsforbrytelse. Folk i nesten alle landene har undertegnet fredskravet på WorldBeyondWar.org. For fire år siden erklærte 31 Latinamerikanske og karibiske land seg selv som fredssone og forpliktet seg til å søke en slutt på krigsforberedelser, og avansere mot fullstendig nedrustning.

Hva har denne regionen oppnådd fra USA? Bare siden 1945, massevis av valg blitt innblandet i, ledere har blitt myrdet eller forsøkt myrdet i åtte land jeg vet om, regjeringer er styrtet eller forsøkt styrtet i 15 land jeg vet om, militært angrep fra USA i 13 land jeg kjenner til. I 2013 gjennomførte Gallup meningsmålinger i Argentina, Mexico, Brazil, og Peru. I hvert av disse landene toppet USA svarene på spørsmålet om: "Hvilket land er den største trusselen verdensfreden?" I 2017, gjennomførte Pew en tilsvarende undersøkelse i Mexico, Chile, Argentina, Brasil, Venezuela, Colombia, og Peru, og fant at mellom 56% og 85% trodde at USA var den største trusselen til deres eget land.

Denne moderne imperialismen er helamerikansk i betydningen USansk, og det kan være at kommunikasjon og organisering er alt vi trenger til å stoppe det gjennom å bruke et folkelig engasjement. Kanskje vi kan stenge basene fordi disse utlendingene er så utaknemlige til vår innbilt sjenerøsitet. Men ville en slik seier legge grunnlaget for god oppførsel? USAs eneståenhet som rettferdiggjør å være imperiets bølge er en prominent holdning vi kanskje må bearbeide. USAs nasjonalisme har en religiøs karakter, dets destruktive misjon er innbilt og hellig. Ft. McHenry Baltimore er ikke et historisk sted. Det er et "Nasjonalt Monument og Historisk Helligdom." Vi kan bli nødt til å verdsette andre ting, inkludert de andre 96% av menneskeheten, før imperiet stenger.

13 januar, 2018

David Swanson, oversatt og bearbeidet av Terje Enger

«Det medie-militær-industrielle-kompleks»

Det er vanskelig å bli klok av nyhetsmeldingene fra Venezuela, som norske medier presenterer. Det er tilsynelatende uroligheter mellom opposisjonen og regjeringen/presidenten, og USA truer med aggresjonskrig. Norge henter nyhetene fra opposisjonen og deres private TV-stasjoner.

Konflikten gjelder kampen om Venezuelas olje, Vestens største oljekilde. Den er strategisk toppviktig med 4 døgn seilas til Texas, mot 45 seilingsdøgn fra Aramco i Saudi Arabia. Hele 15 % av USAs totale oljeforbruk har kommet fra Venezuela.

Journalisten Kjell Erik Eilertsen har skrevet en kommentar med tittelen **«Paradiset som forsvant»** i Finansavisen 2.08.2017. Det virker som om Eilertsen har noe uoppgjort med Sosialistisk Venstreparti og bruker Venezuela, «det planøkonomiske fyrtårn», som sannhetsvitne. SV kan sikkert forsvare sine standpunkter. Verre er det med Venezuela som har vært utsatt for **«det medie-militær-industrielle-kompleks»**, som er anført av USA med sine allierte vasall-stater.

Kjell Erik Eilertsen beskriver Venezuela med nesten 20 års økonomisk vanstyre, hyperinflasjon, kaos og verdens voldeligste land og hovedstad. Han tar utgangspunkt i 1998.

Det er ikke noe nytt, men gå 70 år tilbake i tid til 1948, da hæren satte en stopper for sosial-demokratiske reformer med et militærkupp. Det neste 10-året ble preget av korrupsjon, brutal undertrykkelse av opposisjonen og et intimt forhold mellom USA, dets oljeselskaper og makteliten i Venezuela. 70 % av alle investeringer var fra USA, og oljeselskapene tilegnet seg mer enn 90 % av oljeinntektene.

I 1958 var det nytt folkeopprør. I 1961 var geriljabevegelsen FALN svært aktiv (Fuerzas Armadas de Liberación Nacional).

I 1989 kom Carlos Andrés Pérez tilbake som president mot løfter om bedre økonomiske betingelser til den fattige befolkningen, men politikere er ikke pålitelige, og det førte til voldsomme opptøyer og politisk kaos i 1990-årene. Allerede 27. februar 1989 eksploderte det etter at IMF hadde diktert Venezuela strenge økonomiske vilkår som førte til 100 % økning av kollektivtakstene. Pérez sendte inn politi og beredskapsstyrker til å slå ned opprøret i slumområdene, men de nektet å undertrykke sivile. Pérez gav militæret denne oppgaven, erklærte unntakstilstand og opphevet demokratiske rettigheter. Maskingeværene hørtes overalt i Caracas i de etterfølgende dager, en sosial eksplosjon ble druknet i blod. 2000 mennesker ble drept i Caracas og sammen med resten av Venezuela gikk totale tapstall opp mot 10000 ofre ifølge uavhengige eksperter, mens regjeringen hevdet 372 drepte.

Ikke alle militære var tilfredse med regjeringens blodige undertrykkelse av de fattige, og en hemmelig organisasjon, MBR-200, ble dannet innen de militære styrker (Den bolivianske revolusjonen), og ut av den vokste Hugo Chávez.

I desember 1998 ble Hugo Chávez valgt til president med 56,5 % av stemmene, og han begynte å tilrettelegge for å innfri sine valgløfter. Det irriterte USAs regjering og den venezuelanske overklassen og oligarkiene. Det nasjonale oljeselskap PDSVA overskred alltid OPECs produksjonskvoter for på denne måten kunne USA holde oljeprisen nede på et lavt nivå. Selskapet var dominert av overklassen. De mistet sine sugerør i oljebrønnene. Alle slags hindringer ble lagt i veien for Chávez som streiker og lockouts. CTV (Central de Trabajadores Venezolanos) befant seg også på overklassens side mot Chávez. CTV er LOs søsterorganisasjon. Chávez var ubestikkelig, og han må bort.

Fra desember 2001 planla oligarkiene og USA statskupp mot Hugo Chávez. Allerede i april 2002 ble statskuppet gjennomført, Hugo Chávez ble arrestert og forrådt av militærfolk i Miraflores 11. april, og 12. april ble formann for arbeidsgivernes landsorganisasjon, Pedro Carmona sverget inn som kuppmerkens president i en stortartet seremoni i presidentpalasset Miraflores i Caracas.

Den 13. april skrev El País i Madrid **«Demokratiet vender tilbake til Venezuela»**, og New York Times **«Det venezuelanske demokratiet trues ikke lenger av en diktatoraspirant»**. Den 13. april vendte folket til gatene til kamp for Hugo Chávez og omringet politistasjoner og kaserner på vei til Miraflores. Kuppmerkene ble presset og flyktet, og kl.0400 14. april 2002 var Hugo Chávez tilbake i Miraflores. Det var de fattige massene, arbeidsløse, småbønder, arbeiderklassen og studenter som gjeninnsatte Chávez. I kuppmerkens demonstrasjoner ble det drept mennesker som ble brukt som begrunnelse for kuppet. Det viste seg at de var drept av sine egne.

Kilde til denne epoken er Eva Golinger (bildet), amerikansk/venezuelansk jurist og forfatter: «El Código Chávez». Noam Chomsky sier om denne boka at den er grunnleggende for å forstå konflikten mellom USA og Venezuela, og Washingtons styring av mediene, som overskriften peker på. Og nå truer Trump med krig.

Det er de samme menneskene og kreftene som prøvde seg på statskupp i april-dagene i 2002, som i de siste månedene står bak maskerte og voldelige demonstranter i Caracas. (Se også den tropiske IS lærlingen) red. mrk.

- Er maskerte og voldelige demonstranter akseptert i Norge?

Kjell Erik Eilertsens kommentar i Finansavisen er ensidig propaganda for overklassen som viser liten innsikt i Venezuela. De rike skal bestemme. Hugo Chávez var en statsmann av Simón Bolívars format, som frigjorde Patria Grande fra Spania. Venezuelastoff fortsettes med kritiske øyne på NRKs dekning.

H. Boye Svendsen

2018: En skål for de som kjemper og holder ut!

Kjære kamerater

2017 har vært et vanskelig år for våre folk som kjemper for en bedre verden. Vi har sett hvordan sosial protest er blitt kriminalisert, mange fengslet og myrdet. De store mediene har tatt fra oss muligheten til å ha en mening ut over den "offisielle", for eksempel mordene på journalister i Mexico som er det høyeste på flere år.

Til tross for at alle disse folkene motsetter seg imperier, og i denne motstandsbevegelsen ligger vårt håp. Det vil fortsette å være menn og kvinner med det mot og verdighet som er nødvendig for å endre verden. Berta Cáceres, Santiago Maldonado, Oscar López Rivera, Cuban 5 patriotene, Rasmea Odeh, politiske fanger i

Forsøkene fra imperialismen på å sluke våre økonomier, innsette dukeregjeringer, utsette den Bolivarianske Revolusjonen i Venezuela, intensivere den kriminelle blokaden av Cuba som kverner på daglig og inkluderer en kraftig tilbakegang i de smakløse forholdene med USA som har det klart objektive mål å knuse den cubanske revolusjonen.

To tidligere progressive presidenter som Lula og Cristina Fernández er truet med fengsel i forfalskede juridiske prosedyrer. Washingtons omtanke for regionen avslørte seg selv dramatisk da de neglisjerte Puerto Rico, da øya ble rammet av en virvelorkan, og de brukte naturkreftene til å styrke koloniseringen. Honduras viser nå fascist-speilet som en hvilken som helst annet latinamerikansk nasjon kunne sett seg selv i. Aggresjonen mot Mapuche folket og den stammeledede kampen for å stoppe oljerørledningen ved Standing Rock demonstrer det rasistiske og nedarvede hatet de har mot urfolk og deres samfunn allesteder.

De styrer og manøvrerer angrep på ALBA, CELAC og undergraver fredsavtalene mellom FARC og Colombias regjering nonstop. Den siste provokasjonen på tampen av 2017 har vært å ensidig og egenmektig erklære Jerusalem som hovedstad i Sioniststaten Israel, og derved destabilisere den arabiske verden ytterligere med større undertrykking og sorg for det heroiske Palestinske folket.

Latin-Amerika, USA og Palestinerne i Israelske fengsler.

Vi vil fortsette å finne barnebarn i Argentina og kreve rettergang og straff for de som gjennomfører folkemord. De modige folkene av Chávez og Maduro vil fortsatt eksistere.

Den Cubanske revolusjonen feiret 1 januar til minne om Fidel, 59 år siden den heroiske seieren for motstandsbevegelsen rett under nesa på imperiet.

Vi vil fortsette å fordømme, forsvare og kjempe i gatene, styrke vår alternative informasjon som et av våre viktigste våpen, som er basert på sannhet og verdighet. Vi vil fortsette å motstå denne umoralske, urettferdige, destruktive orden som truer planeten og menneskeheten.

Vi skåler for hver og en av dere, for de som kjemper og holder ut, og for rask bedring for de, våre compañeros, som i tillegg får seriøse helseproblemer i fengslene. Vi skåler for den ubrytelige enigheten som må fylle all plassen i vårt arbeid for fred og rettferdighet.

Happy 2018!

Foto og tekst: Bill Hackwell, oversatt av Terje Enger

USA svikter alltid sine egne løfter

Den 29. september 2017, annonserte utenriksminister Rex Tillerson vedtaket om drastisk reduksjon av den diplomatiske kontingenten ved USAs ambassade i Havanna og trekke tilbake alle deres familiemedlemmer, etter påståtte "angrep" utført med hensikt mot USAs regjeringsutnevnte personer på Cuba som så har tatt skade på sin helse. Så igjen, den 3. oktober gjorde USAs regjering en uforvarlig handling da de bestemte at 15 ansatte i Cubas ambassade i Washington måtte forlate USA, fordi USA hadde redusert sin diplomatiske stab i Havanna og at Cubas regjering ikke hadde tatt de nødvendige steg for å hindre "angrep" på dem.

Utenriksdepartementet protesterer heftig og fordømmer denne uakseptable handlingen og den tilhørende teksten som skal rettferdiggjøre den, for det er påstått at Cubas regjering ikke satte i verk de nødvendige tiltak for å forhindre de påståtte hendelser.

I det møtet som Cuba foreslo, og ble holdt mellom utenriksministrene Rex Tillerson, USA (bildet) og Bruno Rodríguez Parrilla, Cuba, advarte Parrilla mot å ta forhastede slutninger som ikke hadde støtte i beviser. Han ba Tillerson om ikke å politisere en sak av denne typen og gjentok at han krevde et effektivt samarbeid fra USAs myndigheter til å klargjøre fakta og konkludere etterforskningen.

Det er andre gang, etter 23 mai 2017, at departementet beordrer to Cubanske diplomater i Washington til å forlate landet, at USAs regjering reagerer på en hastig, ukorrekt og utenkelig måte, uten å ha beviser for at de anklagede hendelsene faktisk skjedde, og som Cuba overhode ikke har noe ansvar for før en evt. konklusjon på en pågående etterforskning.

Som det var uttalt av Cubas utenriksminister til USAs samme minister Tillerson 26 september 2017, har Cubas diplomatiske personell tidligere vært ofre for handlinger med fare for livet, som har blitt myrdet, forsvunnet, kidnappet eller angrepet under utførelse av sine plikter, har likevel seriøst og nøyaktig fulgt sine forpliktelser i henhold til Genève konvensjonen om diplomatiske forbindelser fra 1961, med hensyn til beskyttelse og integritet for diplomatisk personell akkreditert til landet. Cuba har her en historie uten anmerkninger.

Utenriksministeriet informerte 9. august, at siden 17. februar 2017, da USAs ambassade og utenriksdepartement varslet om de påståtte

tilfellene av forstyrrende hendinger mot noen offisielle medlemmer av den diplomatiske staben og deres slektninger fra november i 2016, da de påstod at de hadde fått skader og ubehageligheter av lydnivå. Cubas myndigheter har handlet på en ytterst seriøs og profesjonell måte for å klargjøre situasjonen og ga høy prioritet til en etterforskning som ble tett fulgt på topp nivå i regjeringen. Tiltak ble tatt i henhold til planer og avtaler for forsvar av diplomatisk personell, deres familier og boliger. Nye kommunikasjonskanaler ble raskt etablert mellom USAs ambassade og diplomatisk sikkerhetsavdeling. En komité av eksperter ble dannet for å lage en forståelig analyse av de faktiske forholdene, med deltagere fra offentlig justis, vitenskap og fysikk.

På grunn av den uttalte, fragmenterte og manglende informasjonen fra USA ba Cubas myndigheter om mer informasjon og klargjøring fra USAs ambassade for å kunne utføre en seriøs og grundig etterforskning.

USA ambassaden leverte bare enkelte data av noen interesse i de påståtte hendingene etter 21. februar, når President Raúl Castro Ruz personlig henvendte seg til Chargé d'affaires på USAs ambassade og insisterte på hvor viktig det var for kompetente myndigheter i begge land å samarbeide og utveksle mer informasjon. Likevel var data som senere kom utilstrekkelig og manglet beskrivelser og detaljer til hjelp for å beskrive karakteren av fakta eller beskrive detaljer som kunne identifisere potensielle inntrengere hvis det skulle være noen. I ukene deretter, og på bakgrunn av nye rapporter om de påståtte hendinger og den sparsomme informasjonen de hadde fått, gjentok cubanske myndigheter nødvendigheten av å etablere et effektivt samarbeid og spurte USA om mer informasjon og insisterte på at i tilfelle en ny hendelse måtte det varsles umiddelbart slik at det kunne aksjoneres samtidig.

I tillegg til ovenstående og for å bidra til etterforskning og juridisk prosess etablert av Cubas kriminalrett, fikk USA fra Cuba noen spørsmål som del av en prosedyre.

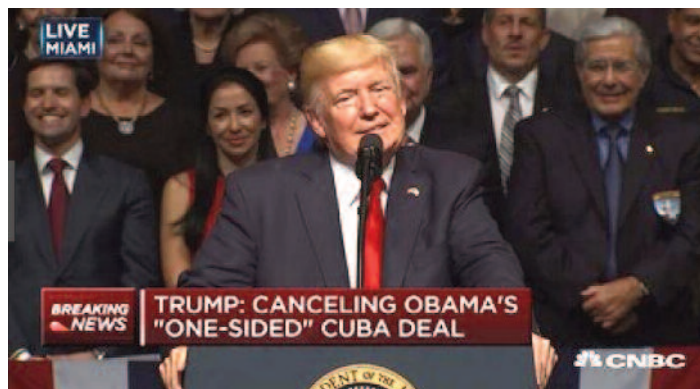
Informasjonen levert av USAs myndigheter fikk den cubanske ekspertkomiteen til å konkludere med at det var utilstrekkelig og at hovedproblemet med å klargjøre hendelsene var det var umulig å få direkte kontakt med de skadete personene og legene som hadde behandlet dem, den forsenede leveringen av beviser og deres verdiløse karakter. Uteblivelsen av troverdig førstehånds og dokumenterbare informasjonen samt utilgjengelig utveksling med USAs eksperter på denne typen saker og anvendelig teknologi, dette til tross for gjentatte henvendelser om at det er nødvendig for å komme videre med etterforskningen.

Etter gjentatte henvendelser direkte til regjeringen i Washington kom det til sist noen spesialagenter fra det landet til Havanna i juni (2017). De møtte sine cubanske motparter og ga uttrykk for sin intensjon om å samarbeide på en mer forpliktende måte i etterforskningen. De kom tilbake til Cuba i august og september, og for første gang på mer enn 50 år hadde de tillatelse til å jobbe på bakken. En deklarasjon fra Cubas UD garanterte alle fasiliteter inklusive tillatelse til å importere utstyr, som en gest av godvilje og bevis på Cubas regerings interesse og vilje til å fullføre etterforskningen.

Cubas myndigheter satte stor pris på de tre besøkene av disse spesialagentene, som har anerkjent det høye nivået og profesjonaliteten i den etterforskningen Cubas høye tekniske og vitenskapelige gruppe hadde startet, og som et foreløpig resultat, konkludert med at i enhold til den tilgjengelige informasjonen og data skaffet tilveie av USA, at det ikke fantes bevis for selve hendelsen, de påståtte følger eller helsemessige skader som ble rapportert av de amerikanske diplomatene eller deres familie. Heller ikke har det vært mulig å identifisere potensielle inntrengere eller personer med motiver, intensjoner eller utstyr til å utføre den typen aksjoner. Det var umulig å finne spor av mistenkelige personer eller andre ting i de lokalitetene hvor slike ting er rapportert eller i nærheten. Cubas myndigheter er ikke kjent med utstyr eller teknologi som kan brukes til slike handlinger, og har ikke kjennskap til at slike ting finnes i sitt land.

Utenriksdepartementet avviser kategorisk at Cubas regjering har noe ansvar for de påståtte hendelsene og gjentar nok en gang at Cuba aldri har satt i verk, og vil heller aldri, uten unntak, utføre denne type angrep mot diplomatisk personale eller deres familier. Heller ikke vil Cuba noensinne tillate at en tredjepart kan utføre slike handlinger fra cubansk territorium.

Ministeriet merker seg at USAs regjering reduserer Cubas diplomatiske kontingent i Washington uten at konkluderende resultater fra etterforskningen og uten bevis for hendelsene vil ha negativ effekt på deres ledelse på Cuba og har derved en politisk karakter. Ministeriet henstiller til kompetente myndigheter i USAs regjering om ikke å fortsette politiseringen av denne saken, som kan provosere en uønsket eskalering av denne saken som kan skape hindringer og reversere de tosidige relasjonene, som allerede er påvirket av Juni-erklæringen om ny politikk av President Donald Trump.

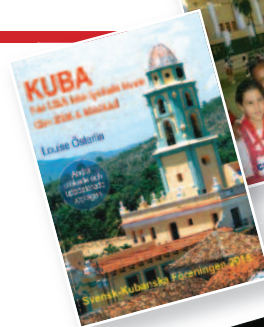
Ministeriet gjentar Cubas disposisjon om fortsatt foreldreskap til en seriøs og objektivt samarbeid mellom autoritetene i begge land med mål om å skape klarhet i fakta og konkludere etterforskningen, som vil bli så viktig for et effektivt samarbeid med USAs kompetente byråer.

Havanna, 3. Oktober, 2017.
(Cubaminrex oversatt av Terje Enger)

Lærebok i spansk!

Portofritt fra Cubaforeningen
kr. 278,-

Bestill hos Terje Enger
teenger2@online.no
Tel. 416 04 287

3 lærerike bøker om Cuba

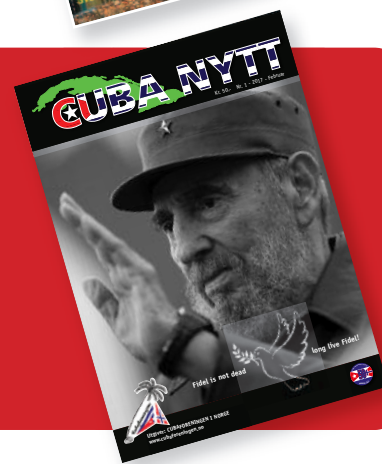
Boken om Cubas omstilling til økologisk holdbarhet er på svensk og du får kjøpt den og de to andre bøkene (til høyre) av Cubaforeningen i Norge.

Prisen er **kr. 150.-** pr. bok. Send en mail til: teenger2@online.no eller ring tlf. 41604287 evt. SMS

Som abonnent på CUBANYTT vet du mer!

For kr. 300.- pr. år får du bladet i posten
og samtidig støtter du foreningens solidaritetsarbeid!

Cubaforeningen i Norge
www.cubaforeningen.no - teenger2@online.no

KJÆRE MEDLEM!

Foreningen takker hjertelig for bidrag som noen sender på faste oppdrag. Disse pengene bidrar i høy grad til at Cubaforeningen greier å opprettholde aktivitetene og gi ut Cubanytt med informasjon til medlemmer og andre i tillegg til humanitær hjelp. Allikevel trenger vi flere medlemmer så hvis du kan verve en venn eller slektning vil vi bli glad. Vi vil også kunne spare noe på porto hvis alle som har, sender oss sin e-postadresse. Har du ønsker eller forslag til hvordan Cubanytt skal være? Vil du skrive i bladet om ditt forhold til Cuba? Kontakt Cubanytt's redaksjon gjennom teenger2@online.no eller tlf 416 04 287.

Over 50% Parlamentet på Cuba blir kvinner

Hvis alle de nominerte blir valgt vil Cuba bli det nest største landet i verden på kvinnelig deltagelse i parlamentet.

Av de 605 kandidatene til forsamlingen er 53.2 prosent kvinner, noe som vil gjøre nest størst i kvinnelig deltagelse etter Rwanda med 61.3 prosent sier valgkommisjonens leder Gisela Duarte, ifølge avisen Granma.

Ifølge Duarte, vil også antallet unge mennesker mellom 18 og 35 øke sin andel til 13.2 prosent.

Lederen forklarte at 47.4 prosent av kandidatene er delegater fra valgkretsene, valgt i nabolagsforsamlinger så de 168 kommunene i landet vil få minst to representanter hver.

Duarte la til at 86 prosent av de nominerte har høyere utdanning og at 40.6 prosent er svarte eller av blandet rase, noe som vil gi parlamentet et bra gjennomsnitt av Cuba.

30. januar 2018. Oversatt av Terje Enger.

ARBEIDS- OG STUDIEBRIGADE TIL CUBA

Besøk vennlige og glade Cuba

- En annerledes reise, til et gjestfritt og hyggelig folk!

Jubileumsbrigade!

Den 61de Brigaden - 1. mai Brigaden - 23. april til 4. mai 2018

Alle kan delta. Programmet blir omfattende og spennende med bl.a. fruktplukking noen formiddager, møter med kvinne- og ungdoms- og fagorganisasjoner, salsaundervisning, badeturer, idrett, konserter, besøk på skoler, sykehus og bedrifter, foredrag om aktuelle temaer.

Vi bor under enkle forhold i en brigadeleir ved en landsby som heter Caimito de Guayabal, ca. 35 km fra Havanna. Leiren disponerer et sanitæranlegg, felleskjøkken, spisesal, safe for oppbevaring av verdier, kiosk, enkel dagligvarebutikk, bar, konferansesal, anlegg for musikk og fest, osv.

Det er anledning til å forlenge oppholdet etter brigadens slutt. Dette må den enkelte selv ordne og bekoste.

Vi har sendt brigader og andre typer grupper til Cuba i mer enn 60 år. Ingenting er som brigader! Da kommer du cubanerne inn på livet! Mange reiser flere ganger på brigade og får nye venner både blant brigadistene og cubanere.

Møt det cubanske folk i arbeid og fest. Rike opplevelser. Gode minner.

Nå er det tiden for å besøke Cuba!

Ta kontakt med oss for flere opplysninger, og sist oppdatert informasjon!

Cubaforeningen i Norge
Tlf. 41 60 42 87 (kontakt)

www.cubaforeningen.no
Epost: kontakt@cubaforeningen.no

Bli medlem i Cubaforeningen

Cuba trenger og fortjener vår støtte. Det er vi sikre på at du er enige i, dersom du har lest dette bladet.

Med Donald Trump som president i USA fortsetter truslene mot Cuba ytterligere.

Den beste støtten du kan gi Cuba er å bli medlem i Cubaforeningen.

Innmeldingsåret er kontingenten kr. 150,-, siden kr. 300,- pr. år. (Er din inntekt lavere enn kr. 130.000,- forblir kontingenten kr. 150,- pr. år). Adr., bankkonto, osv. - se side 2.

Cubareise for unge voksne med støtte fra Cubaforeningen

Saturday June 23rd, Havana

Check in at Hotel(economico) in Havana –
(Caribbean, Lincoln, Park View.....?)
Promenade on the Malecon (middag på hotellet)

Sunday 24th, Havana

Breakfast
09:00am Program info
10:00am Visit La Maqueta de La Habana i Miramar
12:00am Sightseeing by bus and walking tour
around old Havana
02:00 pm Lunch at local restaurant
04:00 pm Visit Revolution Square (middag på
hotellet)

Monday 25th, Havana

Breakfast
09:00 am Revolution museum
12:00 am Visit El Morro and office of el Che
13:30 Lunch at local restaurant (at El Morro?)
Afternoon City on our own (middag på hotellet)

Tuesday 26th, Havana

Breakfast
9:00 am Meeting with CTC(Central de Trabajadores
de Cuba)/ FMC(Federación de Mujeres
Cubanas)/ FEEM(Federación de
Estudiantes de la Enseñanza Media)
UJC(Unión de Jóvenes Comunistas):
“On the present and future situation of
Cuba”
12:00 Lunsj
02:00pm Centro de Estudios de la Economía
Cubana (CEEC)

Wednesday 27th 5, Havana

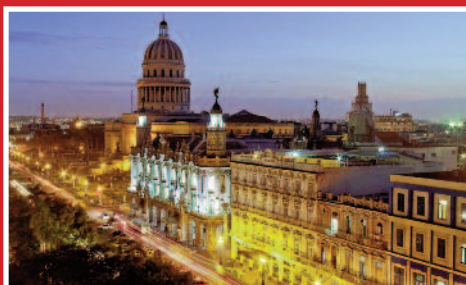
Breakfast
10:00am Visit to medico de familia/
policlinica local
13:00am Lunch
Free time (Sporting event if possible)

Thursday 28th, Havana- Pinar del Río

Breakfast
08:00am Departure to Pinar del Río and Hotel
(Hotel Vueltabajo/ Hotel Pinar del Rio?)
12:00am Lunch at Hotel
01:00pm Visit Francisco Donatien Cigar Factory
03:00pm Promenade in town
Dinner – On your own – paladar or hotel?

Friday 29th, Pinar del Río – Cayo Jutía -- Havana

08:00 Breakfast
Visit Viñales
Cayo Jutía Beach Lunch/snack at the
beach
Dinner at Restaurant Mural de la
prehistoria
Return to hotel in Havana

Saturday 30th, Havana

Breakfast
Free morning – strolling in Havana –
questions and answers?
Lunch
Museo de Bellas Artes
Salsa lesson?
Dinner

Sunday July 1st, Havana

Breakfast
Visit University – meeting with FEU
(La Federación Estudiantil Universitaria --
Federation of university students)
Afternoon On your own or follow up

Monday 2nd, Havana

Breakfast
09:00 Visit to Organoponico with lecture on
Cuba's ecological sustainability.
01:00pm Lunch at local restaurant –
Comida criolla – El Cochinito ??
03:00pm Feria de la Artesanía, El Bulevard
(WITH ARTEHABANA?),
Callejon de Hamel??
DINNER IN CHINATOWN

Tuesday 3rd, Havana

Breakfast
Museo Historico de Guanabacoa
Visit Regla and church
Lunch in Regla?
Ferry from Regla??
Visit school
Dinner

Wednesday 4th, Havana

Breakfast
El Museo del Ron
Lunch at Bar “Dos Hermanos”??
Afternoon – on your own

Thursday 5th, Havana

Breakfast
Playas del Este/surroundings of Habana
Lunch in Cojimar
Visit ICAP

Friday 6th, Havana

Breakfast
Last minute shopping or strolling
FLIGHT OSL LATE AFTERNOON OR
EVENING. (Optional)

Saturday 7th Ankomst OSLO

Optional:
Cultural events Havana – La Zorra y El
Cuervo, El Gato Tuerto, Basílica Menor
de San Francisco de Asís, Café Cantante,
Delirio Habanero, Casa de La Musica, El
Diablo Tuntun, Jazz Café(Galerías de
Paseo), Café Jazz Miramar, Salón Rosado
de la Tropical, Fresa y Chocolate, etc.
Cultural events Pinar del Río – Cabaret
Rumayor, Cabaret Criollo, Teatro
Milanes/La Picuala, Café Pinar

Reis med Cubaforeningen!

Cubaforeningen kan arrangere gruppeturer med faglig innhold fra helse til gamle biler.

- GRUPPER
- DELEGASJONER
- SOLIDARITETSBRIGADER

For tips, spørsmål om visum, kontakter etc.

Ta kontakt med oss!

www.cubaforeningen.no

*Foto: Hans-Petter Lyshaug
© Andre Vitchev*

